Κωνσταντίνος Αδαμίδης, Β1

Καθώς ταξιδεύαμε με αεροπλάνο εγώ και οι φίλοι μου μιλάγαμε, λέγαμε αστεία, παίζαμε και ακούγαμε μουσική. Ξαφνικά νιώσαμε ένα δυνατό τρέμουλο. Τα γέλια και τα αστεία σταμάτησαν. Το αεροπλάνο έπεσε στον ωκεανό. Λίγοι κατάφεραν να επιβιώσουν και ένας από αυτούς ήμουν κι εγώ. Ήμασταν στη μέση του πουθενά.

Μετά από τρεις ολόκληρες ώρες κολύμπι, φτάσαμε σε ένα μεγάλο έρημο νησί με μια πελώρια σπηλιά στο κέντρο. Ήμασταν όλοι εξαντλημένοι, πεινασμένοι και δεν είχαμε προμήθειες. Αποφασίσαμε να εξερευνήσουμε τη σπηλιά μπας και έχει κάτι να φάμε ή να πιούμε. Πριν φτάσουμε στην είσοδο της σπηλιάς, εμφανίστηκε μπροστά μας ένα πνεύμα ενός γέρου. Το πνεύμα μάς είπε: «Όταν μπείτε στην σπηλιά θα αντικρίσετε ένα δράκο. Θα πρέπει να φτάσετε στην άκρη της σπηλιάς για να βρείτε το μαγικό σκήπτρο το οποίο θα γυρίσει τον χρόνο πίσω πριν να γίνει το σφάλμα του πιλότου για αν εμποδίσετε την πτώση του αεροπλάνου. Για να πάρετε το σκήπτρο θα πρέπει να περάσετε το δράκο χωρίς να σας φάει ή να σας κάνει κάρβουνο με τη φλογερή του ανάσα. Και τέλος για να λειτουργήσει το ξόρκι θα πρέπει να σκοτώσετε τον δράκο. Εσένα μικρέ σου δίνω αυτό το μαγικό βότανο που πρέπει να το βάλεις στο στόμα του δράκου ώστε να αποκοιμηθεί». Μου έδωσε το βότανο και εξαφανίστηκε.

Μπήκαμε λοιπόν στη σπηλιά. Η τύχη δε μας χαμογέλασε. Ο δράκος ξύπνησε και έριξε από το στόμα του φωτιά και πέτυχε δύο από τους εννιά συντρόφους μου. Στη συνέχεια μπλόκαρε την είσοδο με δύο πελώριους βράχους. Αρπάξαμε το σκήπτρο χωρίς να μας δει ο δράκος και τώρα έπρεπε να σκοτώσουμε τον δράκο και μετά να ξεμπλοκάρουμε την είσοδο. Εκείνη τη στιγμή ο δράκος έτρωγε το φαγητό του. Εγώ σκέφτηκα πως άμα έριχνα το βότανο που μου έδωσε ο γέροντας στο φαγητό του δράκου, αυτός θα έπεφτε σε βαθύ ύπνο και εμείς θα εφαρμόζαμε το δεύτερο μέρος του σχέδιο μας το οποίο ήταν να καρφώσουμε δύο πάσσαλους στα μάτια του δράκου καθώς κοιμόταν. Ένας από τους συντρόφους μου, ο Δαίδαλος, πέταξε μια πέτρα στην άλλη άκρη της σπηλιάς για να δημιουργήσει αντιπερισπασμό. Ο δράκος γύρισε το κεφάλι του και εγώ γρήγορα έριξα το βότανο στο φαγητό του. Ο δράκος συνέχισε το φαγητό του. Τελείωσε και τέλος αποκοιμήθηκε. Ο Δαίδαλος, ο Οδυσσέας και εγώ ανεβήκαμε στο κεφάλι του δράκου και καρφώσαμε τους πάσσαλους στα μάτια του. Ο δράκος τυφλός όπως ήταν δεν ήξερε τι να κάνει. Άρχισε να τρέχει και να

ρίχνει φλόγα από το στόμα του. Εκείνη τη στιγμή τρεις σύντροφοί μας πετάξανε ένα μεγάλο βράχο στον δράκο. Ο δράκος έχασε την ισορροπία του και έπεσε με την πλάτη στην έξοδο. Οι βράχοι της εξόδου είχαν κατρακυλήσει προς τα πίσω. Ο δράκος ήταν πλέον νεκρός και η έξοδος ελεύθερη. Το πνεύμα του Γέροντα εμφανίστηκε και με ένα άγγιγμά του βρεθήκαμε όλοι πάλι στο αεροπλάνο σώοι και αβλαβείς.

Χριστίνα Αναχουρλή, Β1

Μια φορά κι έναν καιρό, ζούσε σε ένα τεράστιο και πανέμορφο παλάτι μια κοπέλα μαζί με τον πατέρα της και τη μητέρα της, οι οποίοι ήταν ο βασιλιάς και η βασίλισσα. Οι τρεις τους ζούσαν πολύ χαρούμενοι κι ευτυχισμένοι. Τη βασιλοπούλα την έλεγαν Χρυσομαλλούσα, καθώς τα μαλλιά της ήταν σαν χρυσός. Ήταν πανέμορφη!

Όλα κυλούσαν πάρα πολύ ήρεμα μέσα στο παλάτι, ώσπου ένα μεσημέρι, καθώς απολάμβαναν το φαγητό τους, εμφανίζεται η κακιά μάγισσα Κίρκη πάνω σε έναν μονόφθαλμο δράκο. Κανείς δε μπόρεσε να αντιδράσει, αφού τους είχε ρίξει μια μαγική σκόνη που σε πέντε μόλις λεπτά τους κοίμισε όλους. Τότε η μάγισσα Κίρκη βρήκε την ευκαιρία και έκλεψε τη Χρυσομαλλούσα. Την ανέβασε πάνω στον μονόφθαλμο δράκο και μαζί πετάξανε μέσα από μια σκοτεινή σπηλιά, ώσπου έφτασαν σε ένα άσχημο, τρομακτικό και σκοτεινό κάστρο.

Αυτό το κάστρο το φύλαγαν κάτι μαύρα κοράκια και γύρω του υπήρχαν πολλά ξεραμένα λουλούδια, μια βρώμικη λίμνη και πολλές μάγισσες. Είχε μόνο έναν μεγάλο πύργο με ένα και μοναδικό παράθυρο. Αντί για πόρτα είχε έναν τεράστιο βράχο, που μόνο η Κίρκη μπορούσε να τον μετακινήσει με το μαγικό της ραβδί.

Όταν ξύπνησαν ο βασιλιάς, η βασίλισσα και όλοι οι υπηρέτες, μετά από πολλές ώρες, τρομοκρατήθηκαν πολύ που δεν βρήκαν τη Χρυσομαλλούσα. Ενημέρωσαν αμέσως όλους τους κατοίκους για την εξαφάνιση της βασιλοπούλας και ρωτούσαν μήπως είδε κάποιος κάτι και έβγαλαν ανακοίνωση ότι όποιος νεαρός τη βρει θα την παντρευτεί.

Λίγες μέρες μετά ένα νεαρό αγόρι εμφανίστηκε στο βασιλιά και του είπε ότι θα βρει τη βασιλοπούλα, ακόμα κι αν χρειαστεί να περάσει από τα πιο σκοτεινά μέρη. Όμως τα χρόνια περνούσαν και ο νεαρός δε κατάφερνε να βρει τη Χρυσομαλλούσα.

Ώσπου μια μέρα, συνάντησε στο δρόμο του μια καλή μάγισσα, η οποία είχε μεταμορφωθεί σε τυφλή γριά. Η γριά τον σταμάτησε και του είπε:

«Αν θες να βρεις τη βασιλοπούλα να πας με το καράβι σου στο νησί του Ήλιου, όπου τα βόδια του θα σου πουν τι ακριβώς πρέπει να κάνεις και που να πας». Το νεαρό αγόρι, αφού ευχαρίστησε τη γριούλα, έφυγε γεμάτο αυτοπεποίθηση για να ετοιμάσει το ταξίδι του προς το νησί του Ήλιου. Πέρασαν πέντε μέρες για να φτάσει. Εκεί τον περίμεναν τα βόδια τα οποία του έδωσαν ένα μαγικό σκοινί καθώς και οδηγίες πως θα φτάσει στη βασιλοπούλα. Τα ευχαρίστησε πολύ και έφυγε.

Ύστερα από ένα δύσκολο ταξίδι, γεμάτος χαρά κόντευε να φτάσει στο νησί της μάγισσας Κίρκης η οποία όμως τον κατάλαβε και άρχισε να αναστατώνει τα νερά με το μαγικό της ραβδί, με σκοπό να του διαλύσει το καράβι και να πνιγεί. Μια καλή όμως νεράιδα, η Λευκοθέα, είδε τι γίνεται

και έτρεξε αμέσως να βοηθήσει το νεαρό. Του έδωσε ένα μαγικό μαντίλι και του είπε: «αν θες να γλυτώσεις, δέσε αυτό το μαντίλι στο στέρνο σου και άρχισε να κολυμπάς μέχρι τη στεριά». Το νεαρό αγόρι χωρίς να το σκεφτεί έδεσε το μαντίλι στο στέρνο του, πήδηξε στη θάλασσα και άρχισε να κολυμπάει. Κι έτσι με τη βοήθεια της Λευκοθέας σώθηκε.

Μόλις βγήκε στη στεριά, είδε μπροστά του ένα σκοτεινό κι ερημικό κάστρο που στο παράθυρό του υπήρχε μια νεαρή γυναίκα, η Χρυσομαλλούσα. Το νεαρό αγόρι θαμπώθηκε από την ομορφιά της και έτρεξε να τη σώσει. Όμως την φύλαγε ο μονόφθαλμος δράκος μαζί με την Κίρκη.

Βγάζει τότε το μαγικό σκοινί που του είχαν δώσει τα βόδια του Ήλιου και αφού πρώτα καταφέρνει να τραβήξει προς το μέρος του και τη μάγισσα και τον δράκο, τους δένει σφιχτά και τους βάζει μέσα στο κάστρο όπου δε θα μπορούσε να τους βρει και να τους ακούσει κανείς.

Στη συνέχεια ανέβηκε και έσωσε τη Χρυσομαλλούσα η οποία τον περίμενε όλα αυτά τα χρόνια. Γυρίσανε μαζί πίσω στο παλάτι όπου και παντρεύτηκαν. Το νεαρό αγόρι έγινε βασιλιάς και πρόσεχε πάντα τη Χρυσομαλλούσα και το λαό του.

ΖΗΣΑΝ ΑΥΤΟΙ ΚΑΛΑ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΚΑΛΥΤΕΡΑ!!!

Ιάσονας Ασάκερε, Β1

Φανταστική ιστορία

Μια φορά κι ένα καιρό σε μια λαμπρή πολιτεία ζούσε ένα πολύ όμορφο και έξυπνο βασιλόπουλο. Τίποτα δεν του έλειπε! Ούτε τα πλούτη ούτε η αγάπη των γονέων του και του λαού του.

Όμως το βασιλόπουλο βαριόταν. Όλες οι μέρες ήταν ίδιες γι' αυτό. Καθόταν λοιπόν κι ονειρευόταν μαγικές πολιτείες, απέραντες θάλασσες και πολλές περιπέτειες. Όταν ενηλικιώθηκε, του είπε ο γέρος βασιλιάς: «Εγώ παιδί μου γέρασα πια. Καιρός είναι να γίνεις εσύ βασιλιάς και να κυβερνήσεις». Όμως το βασιλόπουλο του απάντησε: «Δεν είμαι ακόμη έτοιμος πατέρα. Πριν γίνω κι εγώ βασιλιάς θέλω να ταξιδέψω, να γνωρίσω τον κόσμο. Γι' αυτό λοιπόν, θα φύγω. Δώσε μου την ευχή σου».

Έτσι το βασιλόπουλο ετοιμάστηκε για μεγάλο ταξίδι. Ο βασιλιάς πατέρας του συγκινημένος τον αποχαιρέτησε και του έδωσε ένα μαγικό σπαθί. Το σπαθί αυτό μπορούσε να κόψει τα πάντα, ακόμη και πέτρες, ακόμη και βράχους. Η βασίλισσα μητέρα του τον αγκάλιασε και του έδωσε ένα φλασκί που μπορούσε να μαγέψει όποιον το έπινε και να τον μαρμαρώσει, ή αντίθετα να λύσει οποιαδήποτε μάγια και το κάθε ξόρκι, όσο ισχυρό κι αν ήταν. Το βασιλόπουλο τους ευχαρίστησε και ξεκίνησε το ταξίδι του καβάλα στο άλογο του, έχοντας μαζί του τον πιστό του υπηρέτη. Πέρασε βουνά, πέρασε λαγκάδια και γνώρισε πολλές πολιτείες.

Έφτασε κάποτε και σε μια παράξενη πολιτεία, όπου όλα τα κτήρια ήταν γυάλινα. Όμως πουθενά δεν υπήρχε άνθρωπος. Αντίθετα η πολιτεία ήταν γεμάτη από πέτρινα αγάλματα. Παραξενεμένο το βασιλόπουλο, κάθισε να ξεκουραστεί στα πόδια ενός τέτοιου αγάλματος. Τότε, από λάθος του έπεσε λίγο μαγικό νερό στα πόδια του αγάλματος, κι αυτό αμέσως ζωντάνεψε κι έγινε μια πολύ όμορφη κοπέλα! Η κοπέλα χαρούμενη τον ευχαρίστησε και του είπε ότι είναι βασιλοπούλα. Του είπε ότι ένας κακός μάγος μεταμόρφωσε όλα τα κτήρια σε γυάλινα και όλους τους ανθρώπους σε αγάλματα, και τους γονείς της μαζί. Αυτό το έκανε, του είπε, επειδή η ίδια αρνήθηκε να τον παντρευτεί.

Αμέσως το βασιλόπουλο χρησιμοποίησε όλο το μαγικό νερό, ραντίζοντας όλα τα κτήρια και όλα τα αγάλματα και τότε η πόλη ζωντάνεψε και γέμισε με χαρούμενες φωνές και χρώματα. Ο βασιλιάς ενθουσιασμένος πρότεινε στο βασιλόπουλο να παντρευτεί την κόρη του, όμως εκείνο του απάντησε ότι θα την παντρευτεί, μόνο αφού σκοτώσει τον κακό μάγο.

Η βασιλοπούλα του είπε: «Ο μάγος ζει πέρα στο βουνό μέσα στη μεγάλη σπηλιά. Για να τον βρεις θα πρέπει να περάσεις μέσα από το πυκνό δάσος, που κανείς δεν κατόρθωσε να το περάσει μέχρι σήμερα».

Το βασιλόπουλο ξεκίνησε για το αδιάβατο δάσος. Με το μαγικό σπαθί του έκοβε κάθε κλαδί και κάθε άγριο φυτό που του έκλεινε το δρόμο. Έφτασε στο βουνό με ευκολία και βρήκε τη μεγάλη σπηλιά. Ήταν άδεια όταν έφτασε και το βασιλόπουλο μπήκε μέσα και κρύφτηκε. Σε λίγο έφτασε ο κακός μάγος. Ήταν πανύψηλος και είχε ένα μόνο μάτι στο κέντρο του μετώπου του. Μαζί του μπήκαν στη σπηλιά και αρκετά πρόβατα. Ο μάγος είπε ένα ξόρκι και αμέσως η σπηλιά σφραγίστηκε με έναν τεράστιο βράχο που ούτε δέκα άντρες δεν θα μπορούσαν να τον μετακινήσουν. Μετά ο μάγος έφαγε και κοιμήθηκε. Μούγκριζε στον ύπνο του. Το βασιλόπουλο βγήκε από την κρυψώνα του και έχωσε το σπαθί του στο μοναδικό μάτι του μάγου. Ο μάγος εξοργισμένος άρχισε να φωνάζει και να χτυπιέται. Μέσα στις φωνές του, είπε ένα άλλο ξόρκι και ο βράχος που έκλεινε τη σπηλιά μετακινήθηκε. Το βασιλόπουλο πετάχτηκε έξω κι άρχισε να φωνάζει: «Ε, μάγε που εξουσίαζες όλη την περιοχή. Μάθε ότι σε τύφλωσε ο γιος του βασιλιά. Φύγε από δω και να μη σε ξαναδώ». Ο μάγος θυμωμένος προσπάθησε να πιάσει το βασιλόπουλο, καθώς όμως δεν έβλεπε, παραπάτησε κι έπεσε στο γκρεμό.

Το βασιλόπουλο επέστρεψε, παντρεύτηκε τη βασιλοπούλα, τα δύο βασίλεια ενώθηκαν και το βασιλόπουλο κυβέρνησε για χρόνια πολλά. Η φήμη του ως δίκαιου και ισχυρού βασιλιά έφτασε ως τα πέρατα του κόσμου και κανείς εχθρός δεν τόλμησε να πειράξει τα δύο βασίλεια.

Υακίνθη Γκεσούλη, Β1

Η αναζήτηση

Πάνε μήνες από τότε που μια ομάδα ερευνητών εξαφανίστηκαν μέσα στο πυκνό δάσος. Όλον αυτόν τον καιρό, ακούγονταν ιστορίες για τέρατα και ξωτικά, για νύμφες ή ακόμη και για γίγαντες. Επικρατούσε ο τρόμος στο μικρό χωριό απ' όπου έφυγαν οι ερευνητές. Φήμες κυκλοφορούσαν ότι ο βασιλιάς του κράτους είχε απαχθεί. Όλα έμοιαζαν σκοτεινά και δυσοίωνα. Μετά από πολλή σκέψη, ο αρχηγός του χωριού αποφάσισε να στείλει έναν ικανό και έξυπνο άνθρωπο στο δάσος για να ερευνήσει την υπόθεση.

Ο μικρόσωμος αλλά ατρόμητος Νεζούλ ξεκίνησε το χάραμα. Στην είσοδο του δάσους συνάντησε μια γριούλα, η οποία περπατούσε με δυσκολία. Εκείνος τη λυπήθηκε και τη βοήθησε να φτάσει στο ποτάμι, που ήταν ο προορισμός της.

Τότε η γριά τον ρώτησε: «Τι γυρεύεις σ' αυτό το επικίνδυνο δάσος, παλικάρι μου; Και πώς θα σου ξεπληρώσω τη χάρη που μου έκανες;»
«Εγώ ψάχνω επτά συγχωριανούς μου, επιστήμονες, που χάθηκαν στο δάσος σε μια από τις έρευνές τους. Το μόνο που χρειάζομαι είναι η ευχή σου», απάντησε ο Νεζούλ.
«Παιδί μου, την ευχή μου την έχεις. Όμως θα σου πω κάτι. Για να μπορέσεις να βρεις τους συγχωριανούς σου, θα πρέπει να επισκεφτείς πρώτα την κυρά Ανθή. Μένει στην άλλη όχθη του ποταμού, βαθιά μέσα στο δάσος. Αυτή είχε οχτώ παιδιά. Επτά λεβέντες γιους και μία μονάκριβη κόρη. Οι γιοι της όλοι πέθαναν κι η κόρη της είναι παντρεμένη μακριά στα ξένα. Εσύ θα της δώσεις αυτή τη βεργίτσα κι εκείνη θα σε στείλει να φέρεις πίσω την κόρη της για να κλάψει τους αδερφούς της. Μόλις την αγκαλιάσει, η κυρά Ανθή θα σου πει τι πρέπει να κάνεις μετά.»

Ο ήρωάς μας ευχαρίστησε τη γριούλα και κίνησε να βρει το σπίτι της κυρά Ανθής. Όταν χτύπησε την πόρτα, του άνοιξε μια μαυροντυμένη γυναίκα με στεγνά δάκρυα στα μαγουλά της. «Ποιος είσαι; Πώς ήρθες μέχρι εδώ;» τον ρώτησε. Εκείνος της διηγήθηκε την ιστορία του και της έδωσε τη βεργίτσα. «Θα πας να φέρεις πίσω την κόρη μου κι εγώ σε αντάλλαγμα θα σου πω όλα όσα ξέρω», του είπε η γυναίκα.

Δεν πρόλαβε να αποτελειώσει τα λόγια της και η βεργούλα μεταμορφώθηκε σε ένα λαμπερό ασημένιο ιπτάμενο άλογο. Αυτό τον πήγε στην πανέμορφη Αρετή, την κόρη της κυρά Ανθής. Την ανέβασε στο

άλογο και της είπε τα πάντα για εκείνον και τους αδερφούς της.

Όταν έφτασαν στο σπίτι, κλαίγοντας έτρεξε κι αγκάλιασε τη μάνα της. Κοίταζαν η μια την άλλη κι έκλαιγαν αγκαλιασμένες για ώρα. Χρόνια ολόκληρα είχαν να ιδωθούν. Πολύ αργότερα κι αφού η Αρετή επισκέφτηκε τα μνήματα των αδερφών της, η κυρά Ανθή έστρωσε τραπέζι με ζυμωτό ψωμί, ελιές και φρούτα του δάσους. Σαν απόφαγαν, γύρισε κι είπε στον Νεζούλ: «Η γριά που συνάντησες στο δάσος, δεν είναι άνθρωπος. Είναι μια από τις δυνατότερες θεότητες της φύσης. Είναι το Πνεύμα του δάσους. Μπορεί να πάρει όποια μορφή θέλει. Είναι κουτσή γιατί την πυροβόλησαν κάποτε που είχε μεταμορφωθεί σε ελάφι. Τώρα όμως, άκου με προσεχτικά: Θα πας στην πίσω αυλή του σπιτιού μου και θα φωνάξεις: 'Άρι!' τρεις φορές. Θα εμφανιστεί μια λευκή λύκαινα με εννιά ουρές. Θα της πεις ότι έφερες την κόρη μου πίσω σε μένα και την παρακαλώ να σε βοηθήσει. Θα της ζητήσεις να σε πάει στο δάσος με τους λύκους. Εκεί έχει το σπίτι της η Λάμια, η οποία κρατά φυλακισμένο σε πέτρινο σώμα τον βασιλιά και άλλους ανθρώπους σε σώματα ζώων. Ίσως είναι οι ερευνητές που ψάχνεις. Πρόσεχε όμως! Μην παρασυρθείς από την ομορφιά της γιατί δεν είναι αληθινή. Μεταμορφώνεται για να παρασύρει τα θύματά της. Εσύ, πρέπει να υποκριθείς ότι είσαι ένας απλός περαστικός. Όταν βρεις την κατάλληλη στιγμή, θα την δηλητηριάσεις με αυτή τη σκόνη που σου δίνω. Μετά, θα ξεκλειδώσεις το ντουλαπάκι όπου φυλάει τα ξόρκια της. Εκεί μέσα θα βρεις τα αντίδοτα στα μάγια της. Α! Και κάτι ακόμη! Το κλειδί είναι περασμένο σε μια χρυσή αλυσίδα, που την φοράει στο λαιμό της.»

Ο ήρωάς μας την ευχαρίστησε και πήγε στην πίσω αυλή. «Άρι! Άρι!», φώναξε. Εμφανίστηκε τότε μια πεντάμορφη άσπρη λύκαινα. «Τι θέλεις, ξένε;», ρώτησε εκείνη με ανθρώπινη φωνή. «Η κυρά Ανθή είναι με την κόρη της, που την έφερα από τα ξένα και σε παρακαλεί να με βοηθήσεις», απάντησε ο Νεζούλ.

«Τι μπορώ να κάνω για σένα;», ρώτησε η λύκαινα.

– «Θέλω να με πας στο δάσος με τους λύκους, στο σπίτι της Λάμιας», απάντησε ο Νεζούλ.

Η λύκαινα ένιωσε το τρίχωμά της να αναρριγά στο άκουσμα του μισητού ονόματος, όμως δεν έφερε αντίρρηση.

Όταν έφτασαν, ήταν περασμένες δώδεκα. Ο θαρραλέος φίλος μας είπε στην Άρι να κρυφτεί και να τον περιμένει. Χτύπησε την πόρτα. Του άνοιξε μια πολύ όμορφη και καλοσυνάτη γυναίκα. Εκείνος όμως δεν

ξεγελάστηκε.
«Γεια σου, ξένε! Πέρασε!», του είπε.

Ο Νεζούλ κοίταξε γύρω του και δεν είδε παρά ένα συνηθισμένο αγροτόσπιτο. Κάθισε στην ξύλινη καρέκλα που του έδειξε η Λάμια.
«Φαίνεσαι κουρασμένος. Τι να σε φιλέψω;», τον ρώτησε.
«Ό,τι θέλεις, αρκεί να φας μαζί μου», απάντησε ο Νεζούλ.

Καθίσανε μαζί στο τραπέζι και άρχισαν να τρώνε κρύο ψητό κοτόπουλο και ρίζες σοταρισμένες με μπαχαρικά. Έβαλαν και κρασί στα ποτήρια τους. Ο Νεζούλ της ζήτησε λίγο νερό κι όταν εκείνη σηκώθηκε, έριξε γρήγορα γρήγορα την σκόνη στο κρασί της. Με την πρώτη γουλιά που δοκίμασε ανυποψίαστη από το δηλητηριασμένο ποτό, έπεσε στο πάτωμα με σπασμούς. Ξεψυχώντας, η ομορφιά της την εγκατέλειψε, αφήνοντας να φανεί η αληθινή φρικτή της όψη.

Αφού σιγουρεύτηκε ότι είναι νεκρή, πήρε το κλειδί απ' τον λαιμό της και ξεκλείδωσε το ντουλαπάκι. Διάλεξε ένα υπνωτικό, ένα αντίδοτο για ζώα-ανθρώπους και ένα ραβδί. Πήγε στον στάβλο που βρισκόταν δίπλα στο σπίτι και έριξε το αντίδοτο στο φαγητό των ζώων. Τρώγοντας αυτά, άρχισαν να γίνονται ξανά άνθρωποι. Έκπληκτος από την μεταμόρφωση, είδε μπροστά του τους ερευνητές! Στη συνέχεια, με το μαγικό ραβδάκι ξεμαρμάρωσε το βασιλιά που μέχρι τότε διακοσμούσε την αυλή της Λάμιας. Του διηγήθηκε όλα όσα έγιναν και ο βασιλιάς του είπε: «Για το καλό που μου έκανες, θα 'ρθεις στο παλάτι μου μαζί με τους συντρόφους και τον λύκο σου.»

Όλοι μαζί κίνησαν για το παλάτι. Τους βρήκε η αυγή όταν έφταναν. Όμως όλα φαίνονταν διαφορετικά. Την είσοδο του παλατιού φύλαγε ένας υπηρέτης της Λάμιας, ο Μονόφθαλμος Γίγαντας. Ο Νεζούλ είπε στους άλλους να κρυφτούν και πλησίασε σιγά σιγά τον γίγαντα.
«Ένα αξιότιμο πλάσμα σαν εσάς, τι κάνει εδώ;» τον ρώτησε.
«Α! Εγώ φυλάω το παλάτι. Εσύ ποιος είσαι;», είπε ο γίγαντας.
«Εγώ είμαι ο 'Κάποιος'»
«Κάποιε, έχεις μια τελευταία επιθυμία και μετά πρέπει να σε φάω!»
«Μια που ήρθαν έτσι τα πράγματα», θα ήθελα να πιείτε μαζί μου αυτό το εξαιρετικό κρασί, είπε και έδωσε στο γίγαντα ένα φλασκί όπου είχε φυλάξει λίγο από το κρασί ανακατεμένο με το υπνωτικό που πήρε απ' το ντουλάπι της Λάμιας.

Ο Κύκλωπας δεν αρνήθηκε και με την πρώτη γουλιά έπεσε κάτω ναρκωμένος και άρχισε να ροχαλίζει. Μεμιάς ο Νεζούλ έβγαλε το σπαθί

του και το έχωσε στο μάτι του Κύκλωπα. Εκείνος ούρλιαξε αλλά ο Νεζούλ δεν φοβήθηκε και ξαναβύθισε το σπαθί στην καρδιά, σκοτώνοντάς τον.

Φωνές χαράς ακολούθησαν και αγκαλιές ευγνωμοσύνης. Στη συνέχεια όλοι μαζί μπήκαν στο κάστρο. Ο βασιλιάς έδωσε πολλά δώρα στον Νεζούλ και τους παραχώρησε ένα ιπτάμενο καράβι, το αγαπημένο του, για να επιστρέψουν στο χωριό τους. Η Άρι τους ακολούθησε.

Όταν έφτασαν στο χωριό, όλοι τους υποδέχτηκαν με μεγάλες χαρές κι έστησαν πανηγύρι που κράτησε τρία μερόνυχτα. Ο Νεζούλ ήταν πια πλούσιος κι έζησε με την Άρι, η οποία απέκτησε ανθρώπινη μορφή, χωρίς όμως να αποχωριστεί τα λυκίσια αυτιά της και τις εννιά ουρές.

Κι από τότε, έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

Μαρία – Δήμητρα Γιαννακούρου, Β1

Ένα πολύ παράξενο πικνίκ

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν δύο αδέρφια. Ο Πέτρος και η Λίλα. Οι γονείς τους ήταν ξακουστοί σε όλη τη χώρα για τα υπέροχα και ανεπανάληπτα γλυκά που έφτιαχναν.

Ο παππούς και η γιαγιά τους, αντιθέτως, μισούσαν τα γλυκά. Ζούσαν σε μια καλύβα με τεράστιο κήπο, όπου χωρίς κανένα κόπο και προσπάθεια από αυτούς, φύτρωναν τα πιο υπέροχα φρούτα και λαχανικά της χώρας. Ο Πέτρος με τη Λίλα πήγαιναν συχνά στο σπίτι της γιαγιάς και του παππού τους. Η Λίλα, καθώς της άρεσε πολύ η μαγειρική, βοηθούσε τη γιαγιά της να φτιάχνει μαρμελάδες και μια μαγική λεμονάδα, που όποιος έπινε πάνω από δύο ποτήρια έπεφτε σε βαθύ ύπνο. Από την άλλη ο Πέτρος, χάρη στη μεγάλη του εξυπνάδα καθόταν με τις ώρες και έλυνε sudoku, σταυρόλεξα και διάφορα άλλα κουίζ που ακονίζουν το μυαλό.

Η Λίλα και ο Πέτρος συνήθιζαν να πηγαίνουν για πικνίκ σε ένα δάσος που βρισκόταν εκεί. Μια μέρα λοιπόν αποφάσισαν να ξαναπάνε και πήραν μαζί τους φρούτα, γλυκά, μανιτάρια και αυτή τη μαγική τους λεμονάδα που τόσο πολύ τους άρεσε. Προς μεγάλη τους λύπη, όταν έφτασαν, είδαν ότι το δάσος ήταν περιφραγμένο και κανείς δεν επιτρεπόταν να μπει. Πήγαν λοιπόν σε ένα άλλο πυκνό δάσος, μήπως βρούνε χώρο να κάτσουν.

Περιπλανιόντουσαν για αρκετή ώρα, όταν είδαν μια πολύ όμορφη νεαρή κοπέλα με ένα τετράδιο, ένα μολύβι, μια γόμμα και μια ξύστρα. Στο τετράδιό της υπήρχαν περίεργα σχέδια ζωγραφικής. Επί αρκετή ώρα προσπαθούσε να ξύσει το μολύβι της για να συνεχίσει τη ζωγραφική της, αλλά ανεπιτυχώς.

«Γεια σας. Μπορούμε να σας βοηθήσουμε;» ρώτησαν τα δύο αδέρφια.

«Ναι, σας παρακαλώ, προσπαθώ να ξύσω το μολύβι μου, αλλά δεν μπορώ γιατί δε βλέπω», απάντησε η κοπέλα.

Αφού τη βοήθησαν, τη ρώτησαν: «Μπορείτε να μας πείτε το δρόμο για την πόλη, γιατί μάλλον χαθήκαμε;»

«Ναι. Έχετε μπλέξει. Ακούστε: στο τέλος του δάσους υπάρχει μια σπηλιά. Για να βγείτε από το δάσος πρέπει να περάσετε μέσα απ' αυτήν. Εκεί ζει ένας μονόφθαλμος γίγαντας, ο Ταμακούμπ. Έχει σφραγίσει και τις δύο εισόδους της σπηλιάς με τεράστιες πέτρες και τις μετακινεί μόνο για να βγάλει έξω τα πρόβατά του. Αυτή θα είναι η ευκαιρία σας για να μπείτε και να βγείτε. Μετά τη σπηλιά

υπάρχει ένα κάστρο. Για να μπείτε, πρέπει να πάρετε ένα σκήπτρο σε σχήμα φιδιού που όταν το ακουμπάτε στις πόρτες ανοίγουν, και είναι κρεμασμένο στη ζώνη του Ταμακούμπ. Όταν μπείτε στο κάστρο θα δείτε ένα γουρούνι και μια αγελάδα, θα τα ακουμπήσετε με το σκήπτρο και θα βγείτε έξω. Τότε θα συναντήσετε την πόλη που ψάχνετε. Αντίο και καλή τύχη.

Επί μία ώρα τα δύο αδέρφια περπατούσαν ώσπου κατάφεραν να φτάσουν στη σπηλιά του γίγαντα Ταμακούμπ. Η πόρτα της σπηλιάς ήταν κλειστή με την πέτρα και ο Πέτρος με τη Λίλα άκουσαν κάτι μουγκρητά και από αυτό κατάλαβαν ότι ο γίγαντας κοιμόταν μέσα. Περίμεναν λίγο και ο Ταμακούμπ έσυρε την πέτρα και την πέταξε πιο πέρα κάνοντας έναν τεράστιο γδούπο. Τα παιδιά είδαν άπειρα πρόβατα να βγαίνουν έξω και έναν πελώριο γίγαντα με ένα μάτι στο μέτωπο να τα ακολουθεί. Τότε ήταν η ευκαιρία τους. Τρύπωσαν μέσα στη σπηλιά και είδαν κάτι υπερφυσικά μεγάλα κεσεδάκια με γιαούρτι και κάτι σαν χειροποίητο τζάκι. Μετά από λίγο άκουσαν κρότους και κουδουνίσματα. Αμέσως κατάλαβαν ότι ερχόταν ο γίγαντας με τα πρόβατα του. Μπήκαν μέσα και αφού ο Ταμακούμπ έφαγε γιαούρτι σωριάστηκε κάτω και άρχισε να ροχαλίζει. Τότε ο Πέτρος πήρε το σκήπτρο από τη ζώνη του και περίμεναν.

«Δεν θα δει ότι το σκήπτρο λείπει; θα ψάξει να μας βρει.» Είπε η Λίλα.

Ο Πέτρος αμέσως πήρε ένα κομμάτι γυαλί που βρήκε πεταμένο πιο πέρα και το έστρεψε ώστε το φως να αντανακλάται πάνω του και τύφλωσε τον Ταμακούμπ. Φωνές, μουγκρητά, οι άλλοι γίγαντες τρέξανε έξω από την σπηλιά. Εν τω μεταξύ όμως ο γίγαντας είχε κάπως συνέλθει οπότε δεν ακουγόταν τίποτα και οι άλλοι γίγαντες έφυγαν.

Την άλλη μέρα το πρωί ο Ταμακούμπ έπρεπε να βγάλει έξω τα πρόβατά του. Στάθηκε λοιπόν μπροστά στην είσοδο της σπηλιάς και έπιανε τα πρόβατα στη ράχη για να βεβαιωθεί πως κανείς άλλος δεν θα περάσει. Ο Πέτρος έδεσε τη Λίλα κάτω από ένα σχετικά μεγάλο πρόβατο, ενώ εκείνος πιάστηκε κάτω από ένα πιο μαλλιαρό. Έτσι πέρασαν με επιτυχία τη φοβερή σπηλιά αυτού του γίγαντα, έχοντας πάρει φυσικά και το σκήπτρο.

Αμέσως μετά συνάντησαν το κάστρο για το οποίο τους είχε μιλήσει νωρίτερα η νεαρή τυφλή κοπέλα. Μόλις ακούμπησαν το σκήπτρο, η πόρτα άνοιξε και είδαν έναν μακρύ διάδρομο στρωμένο με μία ροζ μωβ φλοκάτη. Την ακολούθησαν και βρέθηκαν σε μία πόρτα μπροστά από την οποία βρίσκονταν ένα άλογο και μία αγελάδα.

Αμέσως τα παιδιά θυμήθηκαν τις συμβουλές της κοπέλας και τα ακούμπησαν με το μαγικό σκήπτρο και έγιναν δύο πολύ όμορφες βασιλοπούλες. Καθώς πήγαν να φύγουν από το κάστρο, είδαν ένα πολύ άγριο σκυλί με οχτώ

κεφάλια και πέντε ουρές. Για να περάσουν, αυτός ο σκύλος έπρεπε να κοιμηθεί. Μετά από πολύ ώρα σκέψη…

«ΤΗ ΛΕΜΟΝΑΔΑ!!!!!!!! Θα κοιμηθεί αμέσως!», είπε η Λίλα.

Τότε ο Πέτρος αντικατέστησε το νερό στο πιατάκι του σκύλου με λεμονάδα. Το σκυλί την ήπιε όλη και σωριάστηκε φαρδύ πλατύ στο πάτωμα. Τα παιδιά έτρεξαν έξω και μετά από μισή ώρα τρεχάλας, έφτασαν στο σπίτι τους όπου βρήκαν τη μαμά τους, το μπαμπά τους, τη γιαγιά τους και τον παππού τους να κάθονται και να πίνουν τσάι.

Κάθισαν και αυτοί και ήπιαν τσάι και μετά για όλο το υπόλοιπο βράδυ διηγιόντουσαν τις περιπέτειές τους στους συγγενείς τους.

Την άλλη μέρα το πρωί, καθώς ήταν τα γενέθλια του Πέτρου και της Λίλας, έγινε γιορτή με χορό και τραγούδι από την οποία φυσικά δεν έλειπε η νεαρή κοπέλα που τόσο τους είχε βοηθήσει.

Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

Ιωάννα Γιασλακιώτη, Β1

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μία πολύ όμορφη βασιλοπούλα, που ζούσε σε ένα πολύ μεγάλο και ωραίο παλάτι μόνη της. Όμως ένοιωθε απομονωμένη από τον υπόλοιπο κόσμο.

Είπε λοιπόν στον πατέρα της, τον βασιλιά, να διοργανώσει αγώνες που θα διαρκούσαν πέντε ολόκληρες ημέρες. Τότε όλα τα βασιλόπουλα της περιοχής έτρεξαν να πάρουν μέρος γιατί έμαθαν ότι θα είναι εκεί η όμορφη βασιλοπούλα.

Στο πρώτο μέρος του αγώνα θα έπρεπε να πάνε σε μία σπηλιά που ήταν κλεισμένη με μία γιγαντιαία πέτρα. Θα έπρεπε να την ανοίξουν όλοι μαζί για να βρουν ένα κλειδί. Με αυτό θα άνοιγαν ένα σπίτι. Μέσα θα έβρισκαν μία πριγκίπισσα που θα έκλαιγε επειδή ο άντρας της την παράτησε επειδή ήταν μονόφθαλμη. Αυτοί έπρεπε να της προσφέρουν δώρα και μία άμαξα ώστε να αναζητήσει έναν καινούριο σύζυγο. Όταν θα το έκαναν αυτό θα περπατούσαν μέχρι να βρουν ένα λιβάδι, στο οποίο θα υπήρχαν πολλά ζώα. Θα έπρεπε να πάρουν το ραβδί, που τους το είχε δώσει η μονόφθαλμη πριγκίπισσα ως αντάλλαγμα για τα δώρα τους, και να ακουμπήσουν το καθένα ξεχωριστά για να γίνουν άνθρωποι. Τότε με μία μαγική σκόνη θα πήγαιναν στο τέρας που τα φύλαγε και θα το κοίμιζαν. Μετά θα πελεκούσαν ένα ξύλο και θα τύφλωναν το τέρας. Όποιος γύρναγε πρώτος, θα κέρδιζε το χέρι της βασιλοπούλας.

Όλα πήγαν κατ' ευχήν και πρώτος τερμάτισε ένας φτωχός νεαρός. Είπε πως πάντα αγαπούσε τη βασιλοπούλα και η βασιλοπούλα αμέσως τον ερωτεύτηκε.

Ο γάμος έγινε και το ανδρόγυνο έκανε πολλά παιδιά και έμεινε μαζί μέχρι τα βαθιά γεράματα.

Ειρήνη Γούλα, Β1

Το δικό μου παραμύθι

Μια φορά και έναν καιρό ήτανε μια χώρα, η Ειρηνίδα. Στην Ειρηνίδα όλα φύτρωναν απο μόνα τους, χωρίς προσπάθεια. Όλα έκει ήταν πανέμορφα: τα δάση της, τα σπίτια της, οι κήποι των σπιτιών, ακόμα και τα νερά απο τα ρυάκια αυτής της χώρας έμοιζαν μαγικά. Η Ειρηνίδα είχε και έναν αξιαγάπητο βασιλιά, τον βασιλιά Άρθουρ. Ο βασιλιάς Άρθουρ με τη βασίλισσα Φρειδερίκη είχαν ένα γιό, πιο ωραίο δεν έχουν δει τα μάτια μου. Τον έλεγαν Αλκαίο και ετοιμαζόταν να παντρευτεί μια ωραία βασιλοπούλα, την Ανοιξιά.

Όλα κυλούσαν ήρεμα, ώσπου μια μέρα εμφανίζεται ο πολυφημισμένος κακός ιππότης Άρκους, ο οποίος είχε κατακτήσει όλες τις γύρω χώρες και ήρθε για να κατακτήσει και την Ειρηνίδα. Εισέβαλε στο παλάτι του βασιλιά θέλοντας να τον σκοτώσει. Πάλευαν για πολλή ώρα και ο βασιλιάς Άρθουρ είχε εξαντληθεί. Ο Άρκους είχε μαγικές ικανότητες, καθώς είχε μητέρα του την κακιά μάγισσα. Και ξαφνικά έβγαλε το μαγικό ραβδί της κακιάς μάγισσας και μεταμόρφωσε τον βασιλιά Άρθουρ σε βάτραχο για να μην μπορεί να τον εμποδίσει όταν θα άρπαζε την βασιλοπούλα Ανοιξιά. Και έτσι ο Άρκους έφυγε για το σκοτεινό παλάτι του μαζι με την κακόμοιρη Ανοιξιά.

Όταν ο Αλκαίος γύρισε πίσω στο παλάτι του και είδε το χάος που γινόταν, έψαξε τον πατέρα του και την Ανοιξιά για να του εξηγήσουν τι είχε συμβεί. Όμως δεν έβρισκε κανέναν, ώσπου είδε τη μητέρα του να κλαίει και αυτή του τα εξήγησε όλα. Ο Αλκαίος, εξοργισμένος και θλιμμένος με αυτά που είχε ακούσει, ήθελε να πάει να βρει τον Άρκους και να κάνει ό,τι χρειαστεί για να πάρει πίσω την αγαπημένη του και να μάθει πώς θα ξαναγίνει άνθρωπος ο πατέρας του. Όμως η μητέρα του τον σταμάτησε και του απαγόρευσε να πάει, φοβούμενη μην χάσει και τον γιο της όπως τον άντρα της.

Οι μέρες περνούσαν και ο Άρκους ερχόταν κρυφά στην Ειρηνίδα και κάθε μέρα έπαιρνε δύο άτομα απο αυτήν. Ο πληθυσμός όλο και μειωνόταν και η θλίψη είχε κατακλύσει την Ειρηνίδα. Αλλα πιο στεναχωρημένη απ' όλους ήταν η Ανοιξιά, που περίμενε το βασιλόπουλό της να την σώσει. Στον Αλκαίο έλειπε η Ανοιξιά και ο πατέρας του και ήθελε όλο και πιο πολύ να τους σώσει μαζί με τον λαό του. Ώσπου μια μέρα το πήρε απόφαση να παει στο απέναντι νησί να βρει το παλάτι του Άρκους, παρα τις απογορεύσεις της μητέρας του.

Έτσι λοιπόν την επόμενη μέρα, νωρίς το πρωί, έφυγε χωρίς να τον δει κανείς. Ο Αλκαίος βαθιά στην καρδιά του ήξερε πως φοβόταν, δεν ήξερε καν πώς να πάει στο παλάτι του Άρκους, όμως πάνω απο όλα αυτά έβαζε την αγάπη του για την Ανοιξιά. Στο δρόμο προς τη θάλασσα συνάντησε έναν αρκετά μεγάλο σε ηλικία άντρα. Όταν κοίταξε καλύτερα είδε πως ήταν τυφλός και

έσπευσε να τον βοηθήσει μην σκοντάψει στο ανώμαλο έδαφος που βρισκόταν. Ο γέροντας του ζήτησε να τον βάλει να καθήσει καπου και να κάτσει κι αυτός δίπλα του να του πει τα πάθη του, κι έτσι ο Αλκαίος του τα ΄πε όλα. Μόλις τα άκουσε όλα αυτά ο γέρος του είπε: «Πολλά τα βάσανά σου αλλά εγώ μπορώ να σε βοηθήσω». Ο Αλκαίος χάρηκε γιατί βρήκε κάποιον να τον βοηθήσει. Έτσι ο γέρος συνέχισε: «Το νησί που μένει ο Άρκους είναι μακριά, θες μια μέρα για να φτάσεις και μπορείς να πας μόνο με καράβι». «Μα πώς, έχει πάρα πολύ αέρα για να ταξίδεψω και δεν έχω και καράβι», είπε ανήσυχος ο Αλκαίος, αλλά ο γέρος τον καθησύχασε λέγοντάς του πως τα έχει σκεφτεί όλα. Του έδωσε έναν ασκό και του είπε: «Αυτός ο ασκός κλείνει όλους τους ανέμους, εκτός από το Ζέφυρο, για να σε βοηθήσει να φτάσεις στο νησί. Αρκεί μονο να μην τον ανοίξεις μέχρι να φτάσεις. Όσο για το καράβι, θα ανέβεις εδώ επάνω στο λόφο και θα κατασκευάσεις μια σχεδία».

Ο Αλκαίος άκουγε προσεκτικά και ο γέρος συνέχισε: «Όταν με το καλό φτάσεις στο νησί, θα αντικρίσεις το μεγάλο παλάτι του Άρκους. Πρόσεχε όμως, δεν θα μπεις στο παλάτι αν δεν αλλάξεις την εμφάνισή σου». Ο Αλκαίος τον διέκοψε και τον ρώτησε τι εννοούσε και ο γέρος απάντησε: « Παλληκάρι, ο Άρκους σε ξέρει μιας και είσαι βασιλόπουλο, αν καταλάβει ότι ήρθες να πάρεις πίσω ό,τι σου ανήκει θα σε σκοτώσει ή θα βάλει την κακιά μάγισσα να σε μετατρέψει σε ζώο. Όταν λοιπόν θα μπεις στο παλάτι θα ζητήσεις φιλοξενία. Δεν θα στη δώσει, αλλά εσύ μην φύγεις. Όταν δεις ότι ο Άρκους απομακρύνεται από το παλάτι, πήγαινε να βρεις την κακιά μάγισσα και μέθυσέ την με αυτό το μαύρο μαγικό κρασί που σου δίνω. Όταν αποκοιμηθεί, πάρε το μαγικό ραβδί της για να επαναφέρεις τον πατέρα σου αλλά και για να μεταμορφώσεις τον Άρκους σε ζώο για να μη σε εμποδίσει να ελευθερώσεις τους αγαπημένους σου. Μετά θα πάρεις το καράβι του Άρκους και θα μαζέψεις τους ανέμους στον ασκό. Έτσι θα γυρίσεις πίσω στο παλάτι σου μαζί με όλους τους συμπατριώτες σου και εγώ θα σε περιμένω να σε συγχαρώ και να μου δώσεις τον ασκό πίσω». Ο Αλκαίος τον ευχαρίστησε και κατευθύνθηκε προς το λόφο.

Σκεπτόμενος τα λόγια του γέρου, ο Αλκαίος έφτασε στο λόφο. Εκεί συνάντησε ένα βοσκό ο οποίος πήγε να του μιλήσει: «Τι κάνεις βασιλόπουλο εδώ στα μέρη μας; Πες μου τι ψάχνεις μήπως μπορώ να βοηθήσω». Ο Αλκαίος του εξήγησε τι θέλει και πράγματι αυτός τον βοήθησε να φτιάξει τη σχεδία. Μέχρι το βράδυ η μικρή του σχεδία ήταν έτοιμη, μα ο Αλκαίος δίσταζε να φύγει, σκεπτόμενος πώς θα μεταμορφωνόταν. Τότε ο βοσκός τον πλησίασε και τον ρώτησε τι τον βασανίζει και ο Αλκαίος του είπε τι είχε περάσει και τα λόγια του γέρου. Τότε ο βοσκός αποκαλύφθηκε και του είπε πως είναι θεός σταλμένος για να τον βοηθήσει. Τον μεταμόρφωσε σε γέροντα και του είπε πως όποτε θέλει μπορεί να αλλάζει μορφή μέχρι να πατήσει πατρικό χώμα ξανά. Ο Αλκαίος

χαρούμενος που είχε τους θεούς με το μέρος του, τον ευχαρίστησε και πήρε τη σχεδία του να φύγει.

Τα μεσάνυχτα ο Αλκαίος είχε τα πάντα έτοιμα: τον ασκό, τη σχεδία και το κρασί και άρχισε το μικρό ταξίδι του. Ταξίδευε ακριβώς μια μέρα όπως είχε πει ο γέρος. Έφτασε βράδυ και το παλάτι ήταν κλειστό. Το πρώτο πράγμα που είδε ήταν το καράβι του Άρκους με το οποίο θα γύριζε πίσω, τουλάχιστον έτσι πίστευε. Έψαχνε να βρει τρόπο να μπει στο παλάτι και σε λίγο είδε ένα παράθυρο ανοιχτό, σκαρφάλωσε και μπήκε μέσα. Το παράθυρο τον έβγαλε στο κελάρι. Εκεί είδε όλο τον λαό του που είχε πάρει ο Άρκους. Κανένας δεν τον αναγνώρισε αλλά όλοι άρχισαν να τον παρακαλούν να τους σώσει. Ο Αλκαίος δεν αποκαλύφθηκε και τους είπε να τον ακολουθήσουν αν θέλουν να σωθούν. Τότε τους οδήγησε στο παράθυρο αφού η πόρτα τους ήταν κλειδωμένη, και όλοι κατάφεραν να κατέβουν από το παράθυρο. Όλοι χαρούμενοι περίμεναν να ακούσουν τι θα τους πεί ο γέροντας, μα ο Αλκαίος έψαχνε ανάμεσά τους την Ανοιξιά. Σε λίγο συνειδητοποίησε ότι η Ανοιξιά δεν ήταν εκεί, και δεν μπορούσε να φύγει χωρίς. Επέλεξε λοιπόν έναν καλό στρατιώτη να πάει τον λαό του στη Ειρηνίδα αντί γι' αυτόν. Πριν τα ξημερώματα είχαν ανεβεί όλοι στο καράβι του Άρκους και άρχισαν να απομακρύνονται απο το νησί και ευτυχώς με πολύ καλό καιρό.

Τότε η πύλη του παλατιού άνοιξε και οι φρουροί βγήκαν έξω. Ο Αλκαίος τους παρακάλεσε να τον αφήσουν να περάσει για να μιλήσει στον βασιλιά τους και αυτοί τον λυπήθηκαν και τον άφησαν να μπει στο παλάτι. Τότε αντίκρισε τον Άρκους. Ένοιωθε πολύ θυμό εκείνη την ώρα αλλά προσπάθησε να τον συγκρατήσει. Ο Άρκους τον είδε και τον ρώτησε: «Ξένε, ποιος είσαι; Και πώς έφτασες εδώ;». Ο Αλκαίος του απάντησε: «Εγώ έρχομαι από πολύ μακριά περιπλανώμενος και με χτύπησαν ανέμοι. Και η τύχη με έφερε εδώ να σε παρακαλώ να με φιλοξενήσεις». Ο Άρκους τον αγνόησε και πήγε στο κελάρι να δει τον λαό που είχε πάρει από την Ειρηνίδα. Όταν είδε ότι λείπουν, εξοργισμένος βγήκε έξω και είπε στον Αλκαίο να φύγει αυτή τη στιγμή και έτρεξε να δει αν πήραν το πλοίο του. Ο Αλκαίος εκμεταλλευόμενος την απουσία του πήγε να ψάξει την κακιά μάγισσα όπως του είχε πει ο γέρος. Βρήκε ένα μεγάλο δωμάτιο ξεκλείδωτο. Μπήκε μέσα και είδε τη μάγισσα μόνη της και την χαιρέτησε: «Γεια σας σεβασμιότατη, εγώ είμαι ένας ξένος που από τύχη βρέθηκα εδώ και ο κύρης του παλατιού μου πρόσφερε φιλοξενία και εγώ ψάχνοντας να βρω το δωμάτιο που μου πρόσφερε ο κύρης σας μπήκα στο δωμάτιό σας». Η μάγισσα ξαφνιάστηκε με αυτά που άκουσε αλλά τον πίστεψε και προσφέρθηκε να τον πάει στο δωμάτιο των φιλοξενούμενων. Τότε ο Αλκαίος της πρόσφερε το μαύρο μαγικό κρασί που το έδωσε ο γέρος, και καλά ως ένδειξη σεβασμού. Η μάγισσα ήπιε ένα ποτήρι και κατεθείαν έπεσε σε βαθύ ύπνο. Ο Αλκαίος

γρήγορα βρήκε και πήρε το ραβδί, έπειτα θέλησε να αλλάξει εμφάνιση και έγινε όπως πριν.

Άρχισε να ψάχνει την Ανοιξιά και σε λίγο είδε ένα μικρό κλειδωμένο δωμάτιο και σκέφτηκε ότι η αγαπημένη του ήταν εκεί μέσα. Έτσι έβαλε όλη του τη δύναμη και κατάφερε να σπάσει την πόρτα. Όταν μπήκε στο δωμάτιο και είδε την Ανοιξιά ένοιωσε αγαλλίαση που ήταν καλά και η Ανοιξιά έτρεξε να τον αγκαλιάσει. Όσο ο Αλκαίος ήταν στο δωμάτιο της Ανοιξιάς, ο Άρκους οργισμένος κατευθυνόταν προς το δωμάτιό της. Όταν έφτασε στο δωμάτιο και είδε τον Αλκαίο άρχισε να φωνάζει. Τότε οι δυο τους πιάστηκαν στα χέρια και πάλεψαν για αρκετή ώρα μέχρι που ο Αλκαίος έβγαλε το μαγικό ραβδί που πήρε από τη μάγισσα, και τον μετέτρεψε σε βάτραχο, όπως κι αυτός τον πατέρα του. Όταν ο Αλκαίος νίκησε τον Άρκους, η Ανοιξιά έπεσε πάνω του και τον αγκάλιασε σφιχτά χαρούμενη. Οι δυο τους μπήκαν στη σχεδία με την οποία είχε έρθει ο Αλκαίος και παγίδεψαν τους ανέμους μέσα στον ασκό. Έτσι ξεκίνησε το ταξίδι της επιστροφής τους.

Στο μεταξύ ας δούμε τι γίνεται στο παλάτι του Αλκαίου: ο Αλκαίος λείπει δύο μέρες και η μητέρα του ανησυχεί πάρα πολύ γι' αυτόν. Οι άνθρωποι που είχε πάρει ο Άρκους είχαν γυρίσει πίσω και όλοι έλεγαν πως δεν είδαν πουθενά το βασιλόπουλο. Ο στρατιώτης που τους οδήγησε στη Ειρηνίδα έλεγε πως αυτος σκότωσε τον Άρκους και την κακιά μάγισσα για να πάρει την δόξα αυτός.

Την άλλη μέρα το απόγευμα ο Αλκαίος και η Ανοιξιά έφτασαν στην Ειρηνίδα. Μόλις κατέβηκαν απο την σχεδία ελευθέρωσαν στους ανέμους και συνάντησαν τον γέρο. Ο Αλκαίος του έδωσε πίσω τον ασκό και το κρασί, αυτός τον ευχαρίστησε και του είπε τι συνέβαινε στο παλάτι και για τον ψεύτη στρατιώτη. Ο Αλκαίος δεν θύμωσε ιδιαίτερα, απλά ήταν κουρασμένος και τώρα έπρεπε επιπλέον να αποδείξει ότι αυτός είχε κάνει τα κατορθώματα και όχι ο ψεύτης στρατιώτης.

Όταν έφτασε στο παλάτι του μαζί με την Ανοιξιά, η μητέρα του χάρηκε πολύ που τους είδε. Μόλις ο λαός έμαθε οτι γύρισε, πήγε στο παλάτι να μάθει γιατί δεν γύρισε μαζί με τους υπόλοιπους. Ο Αλκαίος αφηγήθηκε την περιπέτειά του, μα όταν τελείωσε ο στρατιώτης που είχε γυρίσει πριν απ' αυτόν τον αποκάλεσε ψεύτη καθώς ισχυριζόταν πως αυτός σκότωσε τον Άρκους και την κακιά μάγισσα. Οι δύο τους λογομαχούσαν για πολύ μέχρι που η βασίλισσα Φρειδερίκη τους σταμάτησε, λέγοντας ότι όποιος έκανε κακό στη μάγισσα θα σκεφτόταν να πάρει το ραβδί της για να δώσει πάλι στο βασιλιά την κανονική του μορφή, και ρώτησε ποιος είχε το ραβδί. Τότε ο Αλκαίος έβγαλε το ραβδί και έδωσε πάλι την κανονική του μορφή στον πατέρα του. Αυτός τιμώρησε τον απατεώνα στρατιώτη του και τον έβαλε να δουλεύει στην κουζίνα του παλατιού για να μάθει να μη λέει ψέματα.

Όλοι μαζι γιόρτασαν την επιστροφή του βασιλιά και του βασιλόπουλου αλλά και την πρόταση γάμου του Αλκαίου προς την Ανοιξιά. Μετα απο μερικούς μήνες παντρεύτηκαν με έναν αριστοκρατικό γάμο όπως τους άρμοζε και κάλεσαν όλη την Ειρηνίδα στο γάμο τους. Αλλα εκείνη την μέρα δεν έγινε μόνο ο γάμος αλλα και η στέψη ως βασιλία του Αλκαίου. Όλοι τον καμάρωναν και τον τίμησαν με πολλά δώρα, και ποτέ ξανά η Ειρηνίδα δεν ενοχλήθηκε από κανέναν κακό!

ΚΑΙ ΖΗΣΑΝ ΑΥΤΟΙ ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ ΚΑΛΥΤΕΡΑ!!!!

Κωστής Γουλοσπύρος, Β1

Η αγάπη του βοσκού για τη βασιλοπούλα

Μια φορά και έναν καιρό πριν από πολλά χρόνια η γυναίκα ενός γαιοκτήμονα ήταν έτοιμη να γεννήσει μέσα σε μια σπηλιά, πράγμα το όποιο έγινε. Εκείνη τη νύχτα ήρθε στον κόσμο ένα όμορφο αγοράκι. Το αγόρι δεν γνώρισε τον πατέρα του μέχρι την ηλικία των 17 ετών γιατί αυτός ήταν στον πόλεμο

Όταν μεγάλωσε λίγο και ήταν στην ηλικία των δέκα χρονών, η μητέρα του του είπε πως αν αυτός την βοηθήσει στο φύτευμα των λουλουδιών εκείνη θα του φτιάξει το αγαπημένο του φαγητό.

Έτσι λοιπόν βγήκαν στον κήπο. Όταν το αγόρι απομακρύνθηκε λίγο και πήγε διπλά σε ένα μονοπάτι, είδε την κόρη του βασιλιά πάνω σε ένα κάτασπρο και πανέμορφο άλογο. Τότε ένιωσε πολύ περίεργα και την σκεφτότανε ως το βράδυ. Προσπάθησε αρκετές φόρες να την ξαναδεί αλλά δεν τα κατάφερε.

Στην ηλικία των είκοσι χρονών αυτός είχε γίνει πια βοσκός και θυμόταν ακόμα το κορίτσι. Μια μέρα, καθώς ο βοσκός γύρναγε στο σπίτι του από το χωράφι, στάθηκε για λίγο έξω από το σχολειό του χωριού και άκουσε την δασκάλα να λέει στα παιδιά πως το βράδυ όλοι οι κάτοικοι του χωριού θα συγκεντρωνόντουσαν στην πλατεία για να γιορτάσουν τα γενέθλια του βασιλιά. Τότε σκέφτηκε πως εκεί θα μπορούσε να συναντήσει την κόρη του βασιλιά.

Το βράδυ λοιπόν, όταν έφτασε στην πλατεία, έψαχνε να δει αν είναι κάπου η βασιλόπουλα. Ξαφνικά την είδε μπροστά στα μάτια του και κατάλαβε πως ήταν αυτή επειδή υπήρχε πολύς κόσμος γύρω της. Ο βοσκός βρήκε το θάρρος και της φίλησε το χέρι, όμως όταν είδε αυτή την κίνηση ο πατέρας της αμέσως του είπε να μην τολμήσει και ξανακουμπήσει την κόρη του. Ο βοσκός όταν συνήλθε από αυτό το μικρό σοκ γνώρισε για καλή του τύχη την καλύτερη φίλη της βασιλοπούλας, και αυτή του είπε κάποια πράγματα για τον χαρακτήρα της.

Την επόμενη ημέρα, αφού είπε στην μητέρα του τι είχε συμβεί, αυτή τον συμβούλεψε να πάει στον βασιλιά και να του πει τι πραγματικά αισθάνεται για την κόρη του. Αυτός το ίδιο βράδυ πήγε στον βασιλιά και του τα εξήγησε όλα. Ο βασιλιάς άλλαξε γνώμη για εκείνον και του είπε πως δέχεται να παντρευτεί την κόρη του αρκεί να το θέλει και εκείνη. Συμπλήρωσε ακόμα πως η κόρη του θα

έφευγε εκείνη την ημέρα και θα πήγαινε σε ένα μακρινό νησί για δυο μήνες. Ο βοσκός όταν άκουσε όλα αυτά αρχικά ευχαρίστησε τον βασιλιά που δέχτηκε να παντρευτεί την κόρη του και έπειτα του είπε πως θα πάει να την βρει σε εκείνο το νησί.

Η μητέρα του με τις γνώσεις της τον βοήθησε να φτιάξει μια σχεδία και του έδωσε για το ταξίδι του νερό, κρασί και τροφή. Ο βοσκός ήταν πολύ χαρούμενος και είπε στη μητέρα του: «Μακάρι να ήταν εδώ ο πατέρας μου να με καμαρώσει». Ο βοσκός λοιπόν άρχισε το ταξίδι του και στα μέσα της δεύτερης μέρας συνάντησε ένα ταξιδιώτη. Του διηγήθηκε ότι είχε συμβεί και τότε ο ταξιδιώτης του έδωσε ένα κουπί και του είπε πως με αυτό θα φτάσει ασφαλής στον νησί στο όποιο ήθελε να πάει. Την τέταρτη μέρα έφτασε στο νησί και συνάντησε τη βασιλόπουλα, και αφού πρώτα της είπε ότι ο πατέρας της του είχε δώσει την άδεια την ρώτησε αν θέλει να παντρευτούν. Τότε αυτή του είπε πως θα τον παντρευτεί αν καταφέρει να περάσει τη δοκιμασία που θα του έβαζε. Τότε ο βοσκός δίχως να έχει άλλη επιλογή δέχτηκε.

Μετά από λίγα λεπτά η βασιλοπούλα του είπε πως θα του κάνει μια ερώτηση και αν αυτός απαντήσει σωστά θα παντρευτούν. Τον ρώτησε λοιπόν, ποιο πιστεύει πως ήταν το αγαπημένο άλογό της όταν ήταν μικρή. Ο βοσκός στην αρχή αγχώθηκε, όμως μετά θυμήθηκε την πρώτη φορά που την είχε δει πάνω σε ένα άσπρο άλογο με μαύρο τρίχωμα στο κεφάλι και μετά από ένα λεπτό της απάντησε αυτό που είχε σκεφτεί. Όταν άκουσε την απάντηση του, η βασιλοπούλα έμεινε έκπληκτη και με πολλή χαρά δέχτηκε να τον παντρευτεί.

Μετά από πολλά χρόνια ζούσαν ευτυχισμένοι έχοντας δυο παιδιά και με τον βοσκό να έχει γίνει πλέον βασιλιάς.

Στέλιος Βανταράκης, Β1

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς που είχε μια κόρη πεντάμορφη. Ήταν τόσο όμορφη που όλα τα βασιλόπουλα είχαν τρελαθεί μαζί της. Αυτή όμως ήθελε ο άντρας της να είναι όμορφος και γενναίος. Ένα από όλα αυτά τα βασιλόπουλα ήταν τόσο όμορφο που μόλις το είδε, το αγάπησε, αλλά ήθελε να δει πρώτα πόσο γενναίος ήταν. Γι' αυτό του έβαλε 3 δοκιμασίες.

Η πρώτη δοκιμασία ήταν να πάει να φέρει τη χρυσή κουβέρτα ενός άγριου δράκου που έμενε στην άλλη άκρη του βασιλείου. Πήγαινε, πήγαινε μέχρι που είδε κάτι σαύρες να επιτίθενται σε μία μυρμηγκοφωλιά.Το βασιλόπουλο, επειδή ήταν καλόκαρδο, έδιωξε τις σαύρες και άφησε τα μυρμήγκια να ζήσουν. Εκείνα για να του ξεπληρώσουν το καλό που τους έκανε, του έδωσαν μια μαγική καρφίτσα που όταν τη φοράς η δύναμή σου πενταπλασιάζεται αλλά το σώμα σου γίνεται μικρό σαν το σώμα ενός μυρμηγκιού.

Το βασιλόπουλο τα ευχαρίστησε και συνέχισε τον μεγάλο δρόμο του. Μετά από 10 ημέρες δρόμο είδε την τεράστια σπηλιά. Πλησίασε λίγο και μόλις κατάλαβε ότι κανείς δεν ήταν μέσα μπήκε στην σπηλιά. Εκεί είδε πολλά χρυσά πράγματα αλλά δεν τον ενδιέφεραν. Εκείνος ήθελε να βρει τη χρυσή κουβέρτα. Την έψαξε για λίγο μέχρι που άκουσε τα βήματα του δράκου. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή έβγαλε την καρφίτσα και τη φόρεσε. Αμέσως μεταμορφώθηκε σε μυρμήγκι για να μην τον δει ο δράκος. Ο δράκος ήταν πολύ μεγάλος και όταν μπήκε στη σπηλιά έκλεισε την έξοδο με μια γιγάντια πέτρα. Πέρασαν οι ώρες μέχρι που ήρθε το βράδυ και ο δράκος κοιμήθηκε. Μέχρι τότε το βασιλόπουλο είχε βρει τη χρυσή κουβέρτα. Μόλις ο δράκος κοιμήθηκε βαριά, με όλη τη δύναμη που είχε το βασιλόπουλο μετακίνησε τον βράχο που έφραζε την έξοδο της σπηλιάς, πήρε την κουβέρτα και έφυγε για να πάει στην πεντάμορφη βασιλοπούλα.

Όταν η βασιλοπούλα είδε το βασιλόπουλο με τη χρυσή κουβέρτα χάρηκε αφάνταστα. Αλλά το βασιλόπουλο είχε να κάνει άλλες δυο δοκιμασίες.

Η δεύτερη δοκιμασία ήταν να πάει να της φέρει το δαχτυλίδι που έριξε ο πατέρας της στον πιο βαθύ και μεγάλο ωκεανό. Όταν έφτασε κοντά στη θάλασσα είδε ένα ψάρι μέσα σε μια μικρή και ρηχή λιμνούλα. Το καλόκαρδο βασιλόπουλο έβγαλε το ψάρι από τη λιμνούλα και το πέταξε πίσω στη θάλασσα. Το ψάρι είπε στο βασιλόπουλο πως ήταν ο βασιλιάς των ψαριών και το ρώτησε αν θέλει να του κάνει κάποια χάρη

για το καλό που του έκανε. Το βασιλόπουλο διηγήθηκε στο ψάρι τα προβλήματά του μήπως και καταφέρει να κάνει κάτι αυτό. Το ψάρι απάντησε πως θα τα κανονίσει. Έφυγε και μετά από λίγα λεπτά γύρισε μαζί με το δαχτυλίδι. Το βασιλόπουλο το ευχαρίστησε και ξεκίνησε τον μεγάλο γυρισμό του.

Όταν είδαν το βασιλόπουλο, το θαύμασαν όλοι για τα κατορθώματά του. Άλλη μια δοκιμασία και τα βάσανά του θα τελείωναν.

Η τρίτη και τελευταία δοκιμασία ήταν να πάρει τη χρυσή κότα που γεννάει χρυσά αυγά από έναν μονόφθαλμο βοσκό. Αυτή τη φορά δεν είχε βοήθεια από κανέναν και έπρεπε να τα καταφέρει μόνος του. Την στιγμή που το βασιλόπουλο έφτασε στο σπίτι, είδε τον βοσκό να ετοιμάζει το δείπνο του. Έτρεξε γρήγορα και μπήκε στο κοτέτσι για να βρει τη χρυσή κότα. Μόλις την βρήκε την άρπαξε και άρχισε να τρέχει για να φύγει μακριά. Για κακή του τύχη ο βοσκός τον είδε και άρχισε να τρέχει πίσω του. Όταν το βασιλόπουλο κατάλαβε ότι τον κυνηγούσε ο βοσκός, φόρεσε την καρφίτσα που του έδωσε το μυρμήγκι και κρύφτηκε στην κουφάλα ενός γέρικου δέντρου. Ο βοσκός δεν τον βρήκε και αναγκάστηκε να γυρίσει πίσω στο σπίτι του. Έτσι το βασιλόπουλο τελείωσε όλες τις δοκιμασίες.

Όταν η βασιλοπούλα είδε το βασιλόπουλο φωτίστηκε από τη χαρά της. Ο γάμος έγινε με χορούς και ξεφαντώματα. Τα γλέντια κράτησαν 30 μέρες και 30 νύχτες και στο τέλος όλοι έμειναν ευχαριστημένοι.

Και ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!!!!!

Αγγελική Βασιλικογιαννάκη, Β1

Ο Πολυφουμισμένος Δράκος
Μια ιστορία από το μέλλον

Μια φορά κι έναν καιρό, όχι στο πολύ μακρινό παρελθόν αλλά στο κοντινό μέλλον ζούσε ο… Κάποιος! Ο Κάποιος λοιπόν ζούσε στον πλανήτη Δία, επειδή εξαναγκάστηκε να φύγει από τη γη λόγω μιας πολύ θανατηφόρας ασθένειας που προκαλούσαν οι ακτίνες του ήλιου… Βλέπετε, οι τρύπες στο όζον είχαν μεγαλώσει τόσο πολύ, που στην ουσία αυτό είχε διαλυθεί εντελώς. Μαζί και η μόνη ασπίδα προστασίας που είχαν οι άνθρωποι ενάντια στην ασθένεια. Μα… όλα αυτά ήταν η άποψη της κοινωνίας για την αρρώστια. Την πραγματική αλήθεια την ήξερε μόνο ο Κάποιος. Στην πραγματικότητα πίσω από την αρρώστια του ήλιου κρυβόταν… ο Πολυφουμισμένος Δράκος! Ακριβώς φίλοι μου! Η βρωμερή ανάσα του σε συνδυασμό με τη φλόγα του (που έμοιαζε αρκετά με ακτίνες του ήλιου) προκαλούσαν την ασθένεια!

Ο ήρωάς μας προσπάθησε να το διαδώσει και να το μάθουν όλοι, δυστυχώς, όμως, κανείς δεν τον πίστευε. «Αυτά γίνονται μόνο στα παραμύθια», έλεγαν και ξανάλεγαν. Ο Κάποιος, αφού κατάλαβε ότι οι συνάνθρωποί του δεν θα τον βοηθούσαν να σταματήσει τον δράκο, όπως ήταν εξαρχής το σχέδιό του, αποφάσισε να το κάνει μόνος του. Εξάλλου, σκέφτηκε, καλύτερα που θα τράβαγε την περιπέτεια μόνος του, επειδή είχε και ένα έξτρα λόγο να το κάνει: ο ιός που είχε δημιουργήσει ο Πολυφουμισμένος Δράκος είχε μολύνει και την αγαπημένη του. Οπότε, προφανώς, ήθελε να γίνει αυτή καλά και να πάρει εκδίκηση από το Δράκο.

Την επόμενη μέρα το πρωί ξεκίνησε. Επιβιβάστηκε στο αστρόπλοιο που ο ίδιος είχε φτιάξει, το έβαλε μπρος, και σε μισή ώρα είχε φτάσει χωρίς κανένα πρόβλημα στον Άρη. Όμως, κάτι ψυλλιάστηκε ο ήρωας μας. «Δεν μπορεί να έκανα όλο αυτό το ταξίδι χωρίς να συναντήσω εμπόδιο. Κάτι δεν πάει καλά», είπε από μέσα του. Και να που είχε δίκιο! Το ντεπόζιτο είχε διαρροή καυσίμων. Λίγο ακόμα και θα έμενε στη μέση του γαλαξία χωρίς αστρόπλοιο. «Μμμ!… Θα πρέπει να με χτύπησε κάποια κοτρώνα, καθώς περνούσα από τη ζώνη των αστεροειδών …», σκέφτηκε.

Ευτυχώς, δεν είχε χάσει πολλά καύσιμα. Επισκεύασε το αστρόπλοιό του και χαρούμενος απογειώθηκε ξανά, για τη σελήνη αυτή τη φορά. Αυτό που δεν είχε καταλάβει, όμως, ήταν πως στο όχημά του υπήρχε ένας

λαθρεπιβάτης. Ένα κούτσικο Ζαρντάνιαν ήταν μόνο. Μην ξεγελιέστε όμως, μπορεί να είναι μικρά, αλλά είναι πανέξυπνα. Θα ανέβηκε την ώρα που ο κάποιος επισκεύαζε το ντεπόζιτο. Αλλά πού θα πήγαινε, κάποια στιγμή τον αντιλήφθηκε ο ήρωάς μας. Όταν τον είδε πίσω από το ψυγειάκι με τα τρόφιμα, τρελάθηκε. Στην αρχή πήγε να του ρίξει με το όπλο του, αλλά συγκρατήθηκε. Όταν το είδε αυτό, το μικρό Ζαρντάνιαν ανακουφίστηκε. Ευχαρίστησε τον Κάποιο που δεν το πυροβόλησε – άλλωστε, το μόνο που ήθελε ήταν να πάει μέχρι τον Μπεργκερόκοσμο (ένα πλανήτη νάνο κοντά στη σελήνη) για να πάρει μια μερίδα τηγανιτές πατάτες, και του έδωσε, για να τον ανταμείψει, μια οδοντόβουρτσα και ένα σωληνάριο οδοντόκρεμα. Του είπε ότι είναι μαγικά και ότι κάνουν θαύματα. Ο Κάποιος, αν και παραξενεύτηκε, ευχαρίστησε το μικρό Ζαρντάνιαν και το αποχαιρέτησε, μιας και είχαν φτάσει στο Μπεργκερόκοσμο.

Χωρίς να χάσει καιρό, ο ήρωας μας διάνυσε τα λίγα χιλιόμετρα που είχαν απομείνει για να φτάσει στη σελήνη, όπου και αποβιβάστηκε. Γιατί ήρθε εδώ θα αναρωτιέστε τώρα... Μα φυσικά, γιατί εδώ είναι το σπίτι του Πολυφουμισμένου Δράκου! Για την ακρίβεια στον κρατήρα Σόρντοιτς. Και, ναι, είχε ένα κρατήρα όλον για τον εαυτό του, ο απαίσιος.

Όπως και να έχει, ο Κάποιος εισχώρησε στον κρατήρα ήσυχα, αθόρυβα και χωρίς καθόλου κόπο, μιας και ο δεν είχε καθόλου πόρτα! Ευτυχώς, ο Δράκος ήταν μέσα, και διπλοευτυχώς, κοιμόταν του καλού καιρού.

Τότε, ο Κάποιος αρπάζει το στόμα του Δράκου, το ανοίγει και αρχίζει να βουρτσίζει τα δόντια του, ένα – ένα!!! Πάνω – κάτω, δεξιά – αριστερά, ανάμεσα στα δόντια, κοντά στα ούλα!!! Δεν αφήνει τίποτα όρθιο! Τίποτα άπλυτο! Με τόσο τρίψιμο, τα δόντια από μαύρα και άραχνα, έγιναν αστραφτερά και κατάλευκα! Και, τελικά, αυτή η οδοντόκρεμα ήταν μαγική, είτε το πιστεύετε είτε όχι, γιατί μετά που ξύπνησε ο δράκος δε μπορούσε να ανάψει ούτε σπίθα για να τον κάψει τον Κάποιο. Ευτυχώς, γιατί θα τον έκανε μπάρμπεκιου! Τώρα που ο Δράκος δεν μπορεί να ενισχύσει την αρρώστια που έφτιαξε με τη βρομερή αναπνοή του (κυρίως γιατί τώρα μυρίζει μέντα!), η αρρώστια αποδυναμώθηκε και λίγες μέρες μετά έπαψε να υπάρχει. Έτσι όλοι οι μολυσμένοι ξανάγιναν φυσιολογικοί και υγιείς, μαζί και η αγαπημένη του Κάποιου. Ο Κάποιος δοξάστηκε από όλους, όλοι πλέον του όφειλαν σεβασμό και όλοι οι πατεράδες έτρεχαν να του πουν πως τον θέλουνε γαμπρό για τις κόρες τους. Μέχρι και πρωθυπουργό τον κάνανε, όλης της γης. Αλλά εκείνον όλα αυτά δεν τον ένοιαζαν και τόσο. Χαιρόταν μόνο που τώρα αυτός και η αγαπημένη του

θα ζούσαν μια ζωή ευτυχισμένοι μαζί (και όχι σε διαφορετικούς πλανήτες!)

Κώστας Βέτας, Β1

Μια φορά και ένα καιρό ένα μικρό αρχοντόπουλο το οποίο ήθελε να δει πώς ήταν ο κόσμος έξω από το παλάτι, άρχισε να περιπλανιέται μονό του στην φουρτουνιασμένη θάλασσα. Οι περιπέτειές του άρχισαν από πολύ νωρίς.
Η πρώτη «δοκιμασία» που πέρασε το μικρό αρχοντόπουλο μόνο και αβοήθητο στην άγρια θάλασσα ήταν τα πολύ μεγάλα αλλά και δυνατά κύματα τα οποία τον οδηγούσαν σε άγνωστα και σκοτεινά μέρη. Ένα από αυτά τα μέρη βρισκόταν πάνω στη θάλασσα. Εκεί υπήρχαν πελώρια βράχια από τα οποία βγαίνανε κάτι πολύ ενοχλητικές και δυνατές τσιρίδες. Σε αυτή τη δύσκολη κατάσταση ο μικρός φέρθηκε σαν πραγματικός ήρωας αφού έκλεισε τα αυτιά του ώστε να μην πάθει κάτι κακό.
Μετά από κάποιες μέρες το μικρό αρχοντόπουλο ξύπνησε σε ένα έρημο νησί στη μέση του πουθενά. Πονούσε αφόρητα, ιδιαίτερα τα μάτια του και ο λαιμός του. Μετά από λίγη ώρα σηκώθηκε να εξερευνήσει το νησί με την ελπίδα ότι θα βρει ανθρώπους να τον βοηθήσουν ή στην έσχατη των περιπτώσεων μόνο φαΐ και ένα μέρος να πέραση την πανίσχυρη καταιγίδα που προβλεπόταν να ξεσπάσει το βράδυ. Για κακή του τύχη όμως, αντί να βρει φαΐ βρήκε ένα τεράστιο γουρούνι με ένα μάτι, κάτι που τον τρόμαξε. Για άλλη μια φορά ο μικρός Οδυσσέας, όπως θα μπορούσαμε να τον αποκαλέσουμε, αντιμετώπισε το τέρας τη στιγμή που πήγε να του επιτεθεί όπως ο μεγάλος και γνωστός Οδυσσέας. Μετά από μια επίπονη μάχη με το γουρούνι, ο μικρός κατάφερε να ξεφύγει από το τέρας και για καλή του τύχη με το που βγήκε από τη σπηλιά αντίκρισε ένα καράβι σε όχι και τόσο μεγάλη απόσταση. Τότε άρχισε να κάνει σινιάλο, το καράβι τον είδε και πήγε και τον μάζεψε. Αυτοί που ήταν στο πλοίο αναγνώρισαν το μικρό αρχοντόπουλο και το πήγαν πίσω στο παλάτι και ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα !!!

Γιάννης Βαζούρας, Β1

Το πολυφημισμένο τέρας

Μια φορά κι έναν καιρό, σε έναν τόπο μακρινό, ζούσε ένα όμορφο και πολύ γενναίο παλικάρι. Αυτό το παλικάρι κατοικούσε σε ένα χωριό στο οποίο βασίλευε ένας βασιλιάς ο οποίος ήταν πολύ κακός με όλους. Ήταν τόσο κακός που έκλεψε την πιο όμορφη κοπέλα του χωριού και την έκανε βασίλισσά του. Μια μέρα ο βασιλιάς πέθανε. Έτσι, οι ακόλουθοι του ανακοίνωσαν πως όποιος φέρει το χρυσό δόντι του πολυφημισμένου τέρατος που κρυβόταν στη γύρω περιοχή, αυτός θα έπαιρνε τη νεαρή βασίλισσα για γυναίκα του κι έτσι θα γινόταν ο νέος βασιλιάς. Κανένας δεν ανταποκρίθηκε σε αυτήν τη δελεαστική ευκαιρία, καθώς φοβόντουσαν το τέρας. Έλεγαν ότι το τέρας ήταν τεράστιο, με ένα μάτι στο κούτελο του, 4 πόδια και 400 δόντια (από τα οποία το ένα ήταν μεγαλύτερο και χρυσό.)

Μόνο το γενναίο παλικάρι το οποίο αγαπούσε πραγματικά την νεαρή βασίλισσα άρπαξε το ξίφος του χωρίς δεύτερη σκέψη και ξεκίνησε για την σπηλιά του τέρατος, η οποία όμως βρισκόταν στην άλλη άκρη του βασιλείου.

Το παλικάρι περπατούσε για δυο μερόνυχτα, χωρίς να ξέρει πού πηγαίνει, ώσπου στο δρόμο του βρήκε μια παλιά ξύλινη καλύβα και απέξω έναν γέρο να κάθεται σκυφτός. Τον πλησίασε με σεβασμό και τον ρώτησε: «Συγγνώμη καλέ μου κύριε, μήπως ξέρετε προς τα πού πέφτει η σπηλιά του πολυφημισμένου τέρατος;» Κι ο γέρος του απάντησε: «Ναι, αγόρι μου, ξέρω! Μα πριν σου πω τον δρόμο πρέπει να σε προειδοποιήσω! Το τέρας έχει ένα κοπάδι πρόβατα τα οποία βγάζει έξω από την σπηλιά για να βοσκήσουν. Τότε να μπεις γρήγορα μέσα στη σπηλιά και να πάρεις μια μεγάλη πέτρα την οποία θα βάλεις στην άκρη της εισόδου, έτσι ώστε όταν το τέρας κλείσει την είσοδο να σχηματιστεί μια τρύπα αρκετά μεγάλη για να χωρέσεις να βγεις. Τότε γρήγορα βάλε στο ποτό του, το οποίο πάντα αφήνει μέσα στη σπηλιά του, αυτό το φίλτρο, που θα του φέρει υπνηλία. Αμέσως να του βγάλεις το χρυσό δόντι και να φύγεις γρήγορα!»

Το παλικάρι παραξενεύτηκε και τον ρώτησε πώς ήξερε ότι ήθελε το χρυσό δόντι του τέρατος. Εκείνος απάντησε πως δεν πρέπει να τον νοιάζει αυτό, αλλά να πάρει γρήγορα το σωστό δρόμο για τη σπηλιά.

Το παλικάρι ακολούθησε τις οδηγίες του καλοσυνάτου γέρου και έφτασε ακριβώς έξω από τη σπηλιά. Έμεινε ακίνητο για λίγα λεπτά, θαυμάζοντας το μαγευτικό τοπίο. Την ηρεμία που επικρατούσε μέσα του εκείνα τα λεπτά τη χάλασαν οι δονήσεις του εδάφους, τις οποίες τις προκαλούσαν τα βαριά πόδια του τέρατος. Τότε το παλικάρι κρύφτηκε αμέσως πίσω από έναν θάμνο. Όταν βγήκε το τέρας, εκείνος έτρεξε μέσα. Η πρώτη του κίνηση ήταν να βρει μια πέτρα, όπως του είχε πει ο γέρος. Αφού τοποθέτησε τον βράχο έξυπνα ώστε να μην μπορεί να το δει το τέρας, σκαρφάλωσε στο ποτήρι του και έριξε μέσα όλο το μαγικό φίλτρο και ξανακρύφτηκε.

Αργότερα, το τέρας μπήκε στην σπηλιά και μπλόκαρε με ένα μεγάλο βράχο την είσοδο. Αμέσως μετά ήπιε το ποτό του και ξάπλωσε. Το παλικάρι τότε ενθουσιάστηκε και πήγε να σηκωθεί. Τότε όμως θυμήθηκε ότι ο γέρος του είχε πει ότι το φίλτρο ήθελε λίγη ώρα να δράσει. Αφού περίμενε λοιπόν λίγη ώρα, σηκώθηκε και πλησίασε το τέρας και αφού βεβαιώθηκε ότι το φίλτρο είχε δράσει, τότε αφαίρεσε το χρυσό δόντι.

Το παλικάρι, γεμάτο χαρά, κατευθύνθηκε προς το άνοιγμα της σπηλιάς. Πριν φύγει όμως, σκεπτόμενος τους φτωχούς συγχωριανούς του, πήρε όλα τα ζώα του τέρατος μαζί του για να τα μοιράσει στο χωριό του. Αφού κατάφερε να περάσει όλα τα ζώα από την τρύπα, τη σφράγισε οριστικά για να πάψουν πλέον οι συγχωριανοί του να ζουν με το φόβο της επίθεσης του τέρατος.

Στο δρόμο της επιστροφής, το παλικάρι σταμάτησε στην καλύβα όπου βρισκόταν ο γέρος και για να τον ευχαριστήσει και του ζήτησε να έρθει μαζί του να μείνει στο χωριό. Εκείνος πλημμύρισε από δάκρυα χαράς και δέχτηκε.

Τελικά, το παλικάρι πήγε το χρυσό δόντι στην βασίλισσα και της έκανε πρόταση γάμου. Εκείνη δέχτηκε και έτσι έγινε ένα μεγάλο γλέντι, στο οποίο φυσικά ήταν καλεσμένο όλο το χωριό!

Και έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα !!!!!!!!!

Αναστασία Βεζυράκη, Β1

Μια φορά κι έναν καιρό, σε μια μακρινή χώρα, ζούσαν σε δυο ανόμοια βασίλεια δυο τελείως διαφορετικοί λαοί. Στο πρώτο βασίλειο ζούσαν κάτι τρομεροί γίγαντες, ο καθένας μόνος του σε γιγάντιες σπηλιές, που σφραγίζονταν με έναν πελώριο βράχο. Σε αυτό το νησί υπήρχαν κάποια φυτά, οι λωτοί, τα όποια σε έκαναν να κοιμάσαι για χρόνια και χρόνια.

Στο δεύτερο βασίλειο βασίλευαν δυο πανούργοι και πανίσχυροι μάγοι, όμως το παράξενο ήταν ότι σε εκείνο το μέρος υπήρχαν ζώα. Ήταν αμέτρητα και όσοι ζούσαν εκεί ήταν αθάνατοι. Με λίγα λόγια, εκείνο το μέρος ήταν ένας παράδεισος.

Μια μέρα δέκα ναυαγοί με αρχηγό τον Λουκιανό κατέφθασαν στο νησί και αποφάσισαν να το εξερευνήσουν. Τα δύο βασίλεια χωρίζονταν με ένα μακρύ ποτάμι. Όταν οι ναυαγοί έφτασαν στο ποταμό, αντίκρισαν τα δυο βασίλεια και αποφάσισαν να μπουν στο πρώτο βασίλειο γιατί ήταν έρημο και δεν θα τραβούσαν την προσοχή των κατοίκων του. Δυο από τους ναυαγούς ξεκινούν πρώτοι. Πεινασμένοι όπως ήταν, σκαρφάλωσαν σε ένα δέντρο, έκοψαν δυο λωτούς και τους έφαγαν. Αμέσως σωριάστηκαν κάτω και έπεσαν σε βαθύ λήθαργο. Οι υπόλοιποι ναυαγοί πανικοβλήθηκαν και προσπάθησαν να τους συνεφέρουν, αλλά μάταια, αυτοί δεν ξυπνούσαν με τίποτα. Έτσι οι ναυαγοί μας έμειναν οκτώ και προσπαθούσαν να βρουν λίγο φαγητό εκτός από λωτούς.

Μετά από κάμποση ώρα, αντίκρισαν μια τεράστια σπηλιά γεμάτη τρόφιμα, τυριά, κρασιά, γάλα και ψωμί. Όλοι έπεσαν με τα μούτρο στο φαγητό. Έφαγαν, ήπιαν και ετοιμάστηκαν να φύγουν, αλλά ξαφνικά άκουσαν έναν δυνατό ήχο να έρχεται προς αυτούς. Πανικοβλημένοι έτρεξαν να κρυφτούν, όταν ξάφνου βλέπουν έναν πελώριο γίγαντα να μπαίνει στη σπηλιά. Το τέρας αυτό έκατσε, άναψε μια φωτιά, άρχισε να τρώει πρόβατα και τυριά, ξεδίψασε με άφθονο κρασί και στο τέλος είπε: «τι θέλετε και τι αναζητάτε ξένοι;». Ο Λουκιανός του απάντησε: «Φιλικά ερχόμαστε, ναυαγήσαμε σε τούτο το νησί και το μόνο που ζητάμε είναι φιλοξενία.» «Φιλοξενία!!!!» απάντησε ο γίγαντας σκεπτικός, παίρνει δυο ναυαγούς και τους καταβροχθίζει. Έπειτα τους δίνει ένα καλάθι με λωτούς για να φάνε και αμέσως σφραγίζει την πόρτα με ξύλα και πέφτει σε βαθύ λήθαργο. Ο Λουκιανός και οι σύντροφοι του αναστατωμένοι

προσπαθούσαν να σκεφτούν ένα τρόπο για να αποδράσουν από τη σπηλιά.

Το άλλο πρωί ο γίγαντας ξύπνησε και έβγαλε το κοπάδι του έξω να βοσκήσει, ενώ ο Λουκιανός είχε πάρει και είχε στύψει τους λωτούς και το χυμό τον πρόσφερε στον γίγαντα. Ο γίγαντας τον ήπιε και έπεσε σε βαθύ λήθαργο. Ο Λουκιανός βγήκε από τη σπηλιά τρέχοντας και έφυγε από το βασίλειο του γίγαντα αποφασίζοντας να δοκιμάσει την τύχη του στο άλλο βασίλειο.

Το άλλο πρωί οι έξη ναυαγοί πέρασαν τα τείχη του κάστρου και κατευθύνθηκαν προς το παλάτι. Στο δρόμο τους είδαν έναν γέροντα να κουβαλά ένα τεράστιο σακί γεμάτο στάχια για να πάει να το αλέσει στο μύλο. Μόλις τον είδαν οι ναυαγοί, έσπευσαν να τον βοηθήσουν κουβαλώντας το σάκο του έως τον μύλο. Ο γέροντας τους ευχαρίστησε και τους έδωσε μια συμβουλή: αν θέλουν να βγουν ζωντανοί από αυτό το νησί να μην πιουν το κρασί που θα τους δώσουν οι δυο μάγοι, αλλά ούτε να τους αφήσουν να τους μεταμορφώσουν σε ζώα. Αν το καταφέρουν αυτό, θα μπορέσουν να τους πείσουν να τους φιλοξενήσουν και να τους δώσουν κι ένα πλοίο για να φύγουν από αυτό το μέρος.

Οι έξη ναύτες συνάντησαν τους δυο μάγους αλλά δεν ήπιαν γουλιά από το κρασί που τους έδωσαν και αυτό έκανε εντύπωση στους μάγους. Έπειτα οι ναύτες έπεσαν για ύπνο όλοι εκτός από τον Λουκιανό, ο οποίος φιλούσε σκοπιά. Το βράδυ οι μάγοι προσπάθησαν να μπουν στην κάμαρα, αλλά μάταια, και στο τέλος τα παράτησαν και πήγαν για ύπνο.

Το άλλο πρωί ένας δυνατός ήχος τους ξύπνησε. Ήταν η πρωινή αγορά. Ο Λουκιανός και οι σύντροφοί του αποφάσισαν ότι πρέπει να φύγουν από το νησί γιατί κινδύνευαν, οπότε πήγαν και ζήτησαν από τους μάγους ένα πλοίο για να επιστρέψουν στην παρτίδα τους. Πριν φύγουν όμως, οι μάγοι τους έδωσαν για δώρο ένα ασκό και ένα σακί από βαμβάκι, λέγοντάς τους ότι ο ασκός θα κρατήσει μακριά όλες της μπόρες που θα βρουν στον δρόμο τους εκτός κι αν τον ανοίξουν, και τότε θα έρθει μεγάλο κακό. Επίσης τους είπαν ότι όταν θα φτάσουν στης σειρήνες θα πρέπει να φορέσουν στα αφτιά τους το βαμβάκι για να μην συγκρουστούν στα βράχια και πεθάνουν. Τέλος τους έδωσαν έναν χάρτη και τους συμβούλεψαν να τον ακολουθούσουν ως το μεγάλο Άστρο για να φτάσουν στον προορισμό τους. Έτσι, έφυγαν οι ναυαγοί με την σκέψη τους στην πατρίδα που τόσο τους είχε λείψει και πού ξέρεις, κάποτε μπορεί και να φτάσουν εκεί που επιθυμούν…

Νίκος Βισβίκης, Β1

Ο πόλεμος εναντίον των Κουκλώπων

Μια φορά κι έναν καιρό σε ένα μακρινό κάστρο σε ένα έρημο νησί, ζούσε ένας βασιλιάς και μια βασίλισσα. Εκείνη την εποχή όλος ο κόσμος βρισκόταν σε αναταραχές, συγκρούσεις και πολέμους. Τα μεγάλα κράτη αναζητούσαν έντιμους, γενναίους και έξυπνους άντρες για να ενταχθούν στο στρατό.

Αυτός ο βασιλιάς είχε αποκτήσει μόλις μια πανέμορφη κορούλα και φοβόταν πολύ πως θα τον ζητούσαν στο πόλεμο και θα έπρεπε να εγκαταλείψει την οικογένεια του για να πάει στο στρατό. Έτσι κι έγινε. Μετά από λίγους μήνες από την γέννηση της μονάκριβης κόρης του ο στρατηγός της Μουγλαδίας τον ζήτησε στον στρατό του.

Ο πόλεμος γινόταν για την κατάκτηση της Κουκλωπίας από του Μουγλάδες. Η Κουκλωπία ήταν η χώρα που ζούσαν οι Κούκλωπες – οι πρώτοι ξάδερφοι των Κυκλώπων. Οι Κούκλωπες ήταν γίγαντες με ένα μάτι, σαν του Κύκλωπες, όμως αυτοί ήταν πράσινοι. Για αιώνες οι άνθρωποι πίστευαν πως οι Κύκλωπες φυλούσαν το μαγικό βοτάνι της αθανασίας μα έκαναν λάθος, οι Κούκλωπες φυλούσαν το βοτάνι μαζί με βουνά χρυσού και άλλα πολύτιμα πετράδια. Αυτή άλλωστε ήταν η αιτία του πολέμου… τα πλούτη και το βοτάνι.

Μετά από αρκετούς μήνες πολέμου μεταξύ Μουγλάδων και Κουκλούπων, οι Μουγλάδες κατάφεραν να διαλύσουν τα τείχη και να μπουν στη Κουκλουπία. Είχαν ακούσει πως το βοτάνι της αθανασίας το φυλά ο πιο μεγάλος και φοβερός Κούκλουπας που ζει σε μια σπηλιά στην κορυφή ενός λόφου. Το να βρουν το λόφο ήταν πανεύκολο διότι ήταν ο μόνος λόφος στην Κουκλουπία.

Οι εναπομείναντες της μεγάλης μάχης (εκ των οποίων και ο βασιλιάς με την μονάκριβη κόρη του) ξεκίνησαν τον δρόμο για τον λόφο. Δεν ήταν πολλοί, ήταν καμία εκατοσταριά. Μόλις έφτασαν στην κορυφή του λόφου, αντίκρισαν μια γιγάντια σπηλιά. Αντί για πόρτα είχε μια ασήκωτη πέτρα την οποία δεν μπορούσαν να την σηκώσουν ούτε καν όλοι μαζί. Έτσι κάθισαν απέξω για να βρουν ένα σχέδιο. Τέλος κατέληξαν στο να ανοίξουν μια τρυπά με τα σπαθιά τους στην μεγάλη πέτρα που εμπόδιζε την είσοδο, ώστε να χωράνε να μπουν.

Έτσι κι έκαναν, και πριν σκοτεινιάσει είχαν τελειώσει. Μόλις μπήκαν μέσα, το τέρας έτρωγε το βραδινό του. Μόλις τους είδε άρχισε να ουρλιάζει. Αυτοί τον κοίμισαν με ένα υπνωτικό φίλτρο το οποίο χρησιμοποιούσαν στη μάχη για τους τραυματίες, και ενώ αυτός κοιμόταν πήγαν όλοι μαζί και με τα σπαθιά τους του έβγαλαν το μοναδικό του μάτι και τον έδεσαν. Εκείνος άρχισε να ουρλιάζει με όλη του τη δύναμη μα κανένας άλλος Κούκλουπας δεν ήταν εκεί κοντά να τον ακούσει. Τότε οι στρατιώτες αρχίσαν να ψάχνουν από δω κι από κει για το βοτάνι της αθανασίας. Έψαχναν κι έψαχναν ώσπου ο βασιλιάς το βρήκε κάτω από κάτι ξερά χόρτα και το παρέδωσε στον στρατηγό.

Οι Μουγλάδες πήραν το χρυσάφι και όλοι, μα πιο πολύ ο βασιλιάς ήταν τρισευτυχισμένοι που θα γύριζαν στην πατρίδα τους.

Εύα Βουρνά, Β1

Οι περιπέτειες του Θησέα

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ο Θησέας, ο οποίος για οικονομικούς λόγους έφυγε από την πατρίδα του την Άνδρο και πήγε στην Κρήτη, για να μπορέσει να πουλήσει τα εμπορεύματά του και να θρέψει τη γυναίκα του και τον νεογέννητο γιο του.

Καθώς πήγαινε, συνάντησε ένα πλοίο του οποίου οι ναύτες ζήτησαν τη βοήθειά του. Αυτός δέχτηκε να τους βοηθήσει, χωρίς όμως να ξέρει ότι οι ναύτες ήθελαν να τον βλάψουν, διότι φοβόντουσαν ότι θα τους πάρει όλη τη δουλειά.

Έτσι, όταν έφτασαν σε ένα έρημο νησί για το οποίο ακούγονταν πολλές φήμες, τον πέταξαν σε αυτό και τον παράτησαν εκεί. Τότε ο Θησέας αποφάσισε να το εξερευνήσει πρώτα, πριν προσπαθήσει να βρει έναν τρόπο για να φύγει. Καθώς κοίταγε ένα παράξενο είδος φρούτου που δεν είχε ξαναδεί ποτέ, άκουσε ανθρώπους να τον πλησιάζουν. Το φρούτο ήταν πράσινο, με άσπρες γραμμές και αγκάθια. Οι άνθρωποι αυτοί του είπαν να το φάει γιατί ήταν πολύ νόστιμο. Καθώς πήγε να δαγκώσει το φρούτο, παρατήρησε κάτι άλλους ανθρώπους, οι οποίοι κρατούσαν μισοφαγωμένο το φρούτο στα χέρια τους, να φέρονται παράξενα και να ρωτάνε τα ονόματά τους. Τότε ο Θησέας αποφάσισε να μην το φάει, κι έτσι το άφησε κάτω. Άρχισε να τρέχει και οι άνθρωποι τον κυνήγησαν. Τότε είδε μια σχεδία να επιπλέει στη θάλασσα και ανέβηκε πάνω της. Έκανε κουπί μέχρι που απομακρύνθηκε από το νησί.

Πλέοντας, έπεσε πάνω σε ένα άλλο νησί το οποίο είχε πάνω του μόνο μία σκάλα που οδηγούσε προς τα κάτω. Πήγε στη σκάλα και αποφάσισε να κατέβει. Με το που κατέβηκε, είδε ένα μαγικό φίλτρο σε ένα γυάλινο δοχείο. Το πήρε για να δει τι είναι και του έπεσε κάτω και χύθηκε. Τότε, το έδαφος άρχισε να ανοίγει και να βγαίνουν από μέσα του ψυχές γνωστές σε αυτόν. Ψυχές της μητέρας του, του παππού του, φίλων του και άλλων. Άρχισε να τους μιλάει αλλά δεν ανταποκρίνονταν. Κάποια στιγμή απάντησε η ψυχή ενός αγνώστου και τον ρώτησε ποιος ήταν. Όταν του απάντησε, συνειδητοποίησε πως ήταν ο αδερφός του, τον οποίο είχε να δει από τότε που ήταν πολύ μικρός, διότι είχε βρεθεί σε ένα μέρος στο οποίο υπήρχε μία μάγισσα που άλλαζε την εμφάνιση των ανθρώπων, ώστε να μην τους γνωρίζουν οι δικοί τους άνθρωποι. Τότε ο

αδερφός του τον προειδοποίησε ότι έπρεπε να φύγει από εκεί το συντομότερο δυνατόν.

Έτσι, ο Θησέας έφυγε και καθώς έπλεε έφτασε σε ένα σημείο που η θάλασσα τη μια στιγμή υπήρχε και την άλλη εξαφανιζόταν και κανείς δεν μπορούσε να περάσει από εκεί. Τότε σκέφτηκε να πιαστεί από τους βράχους κρατώντας με το άλλο χέρι τη σχεδία του για να περάσει. Προσπάθησε να το κάνει αλλά απέτυχε. Όταν τον ρούφηξε η θάλασσα, βρέθηκε σε μία χώρα όπου ζούσαν διάφορα τεράστια πλάσματα σε μεγάλες σπηλιές με πελώριους βράχους για πόρτες. Ο Θησέας αποφάσισε να μην την εξερευνήσει, διότι θυμήθηκε τι είχε γίνει τις προηγούμενες φορές.

Τέλος, καθώς έπλεε είδε ένα νησί με πολλούς κατοίκους. Όταν έφτασε πιο κοντά κατάλαβε πως ήταν η πατρίδα του, η Άνδρος, και όταν έφτασε πήγε αμέσως να βρει τη γυναίκα του και τον γιο του. Όταν τους βρήκε, δεν ξαναέφυγε από κοντά τους και έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.